PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VII СІЧЕНЬ — JANUARY, 1966. ЧИСЛО 1

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VII
Ч. 1

СІЧЕНЬ, 1966
Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Тоня Горохович, др. Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JANUARY, 1966
Mounthly Publication

VOL. VII
No. 1

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $4.00
Subscription in other countries 4.50
Single copy ..... .50

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

ЩИРІ СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ
від
Co-op.
DAUPHIN CONSUMERS CO-OPERATIVE LTD.
DAUPHIN STE. ROSE

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
своїм покупцям і приятелям
бажає
AMADALE MEAT MARKET
1564 Bloor St. W., Phone: 534-2023
TORONTO, ONT.
Петро Семегин, власник

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Редакції і всім читачам „Променя"
бажає
Марія Музика, Вегревил

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
від
A. T. WARNOCK Q.C., Barrister
21 - 3rd N. E. Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
PROGRESSIVE
COLOR ENGRAVING
CO LTD.
149 Portage Ave. E. Phone 947-0257
WINNIPEG 2, MAN.
G. Ostap

Заряд і членки відділу ім. Л. Українки у Ванкувері
бажають редакції та читачкам „Променя"
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
За відділ — **Люба Кут**

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
N. STRASHOK & Co.
— ACCOUNTANT —
773 Burrows Ave., Winnipeg 14, Man.
Phone 589 - 5410

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VII СІЧЕНЬ, 1966 Ч. 1

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

Нова радість стала, яка не бувала:
Над вертепом звізда ясна, світлом засіяла.

Де Христос родився, з Діви воплотився,
Як чоловік пеленами убого повився.

Ангели співають, славу-честь звіщають,
На небесах і на землі мир проповідають.

Давид вигравае, в гусла ударяє,
Милозвучно і предивно Бога вихваляє.

Тому й ми співаймо, Христа величаймо,
Із Марії родженого в покорі благаймо:

Просим Тебе, Царю, небес Володарю:
Даруй літа щасливії цьому господарю.

Дай нам мирно жити, Тобі угодити
І з Тобою в царстві Твоїм по вік віків
жити.

„Небо і земля"

Захистна і тепла кімната, як і всі в нашому маленькому будинку. З кожного куточка пахне „домом". Посеред хати, впираючись в саму стелю, стоїть ялинка. Ми, маленькі діти, бігаємо навколо неї, рахуємо всі наші цяцьки, з завмиранням серця ждемо, коли „засвітять ялинку"... А під вікном вже стукають колядники і в чисту кімнату влазять пар десять мокрих від танучого снігу чобіт і урочиста пісня лунає в низьких покоях цілого будинку:

„Небо і земля, небо і земля,
Нині торжествують!
Ангели людям, ангели людям,
Весело вказують!.."

І перед нашою дитячою уявою встають хори ангелів, що літають по небу і весело вказують звідтіль про чудо, яке сталось у вертепі...

А вогники горять, а серце хто зна чому, завмирає...

— — — — — — — — —

Ми вже вчимося в гімназії. Розпустили ще три дні тому. Сьогодні Свят-Вечір. Смеркається. Вже загорілась перша зірка, яка сповіщала людям, що Різдво вже наступає і що можна сідати за вечерю... Треба було страшно поспішати. Біжимо з останніми покупками додому. Чим далі тим більше і більше зірок, які, здається, відбиваються на хрустячому снігу. З кожного вікна дихає святом, а небо говорить про великий, таємничий мент, що твориться у всесвіті...

„Небо і земля, небо і земля
Нині торжествують!"

Хто це заспівав? Може тільки почулося?.. Може заспівало в мені? Ах, ні! Це школярі готуються до завтрашньої колядки!..

А дома чекають. Стіл вже накритий. Всі в зборі. Але перед тим, як сідати за вечерю, бабуся кладе на покришку вугілля, кидає туди шматочки ладану і смирни і, ходячи, кадить по всіх кімнатах. Скінчивши, підходить урочисто до кивота і перша починає заспівувати, чомусь неодмінно басом.

„Рождество Твоє, Христе, Боже наш"...

А ми всі, так само урочисто й радісно, підхоплюємо:

„Возсія мирові світ розума..."

У бабусі сльози на очах, і мені, дивлячись на неї, щось стискає горло.

А потім вечеря. Довга, святочна вечеря, під кінець якої ми — діти майже засипаємо... Ще раз глянувши на ялинку, ідемо спати, несучи

в серці таємні сподівання на завтрішній день...

— — — — — — — —

Небо і земля...

Окопи і зоряне небо над ними...

Ми ведемо визвольну боротьбу. Щодня з рядів наших вибувають люди, але енергія наша не впала. Ми сильні, ми міцні, ми віримо...

Сьогодня тиша з обох боків. Ніч... Велика Різдвяна Ніч...

Десь там, далеко, наші близькі зустрічають свято, а ми... А ми теж святкуємо!.. Кожний з нас має в кишені пляшку горілки і пісні пироги, які принесли нам сьогодні дядьки з села. У нас теж свято! Он хорунжий виломив гілку з ялинки і, заткнув її коло себе в землю, запевняє, що бракує тільки свічок для повної ілюзії свята.

А там, в кутку, зібрались козаки і потихеньку заводять колядку. Вуха милує знайома мелодія. Так, так — це ж та сама колядка, та сама, що викликала в дитячих роках такі загадково — таємничі образи...

„Небо і земля, небо і земля
Нині торжествують!"

— заводить басом козак — полтавець; за ним підхоплює якось особливо — мрійно тенор — кулеметчик. І раптом, наче вода, що прорвала загату, наче вогонь, що вибухнув із свого джерела, вирвалась, залунала, покотилась лісом радісна, побідна пісня:

„Христос родився, Бог воплотився
„Ангели співають, царі вітають"...

Співали всі ми, співали з таким запалом наче хотіли перемогти себе, примусити забути все навколо і взяти участь в загально-людському святі.

„Небо і земля, небо і земля!" — лунало в морознім повітрі з сильних козацьких грудей...

А над нами зоріли зірки і навколо нас чорніла земля свіжо-насипаних окопів...

— — — — — — — — —

Щось обірвалось...

З центробіжною силою нас розсипано по цілій земній кулі... Франція... Німеччина... Англія... Канада... Єгипет...

Струни душі натягнені і дають не завжди вірний акорд. Десь чується фальшива нота... Якась струна обірвалась...

Але в цю ніч ми всі — одно. В цю ніч ми зібрались по своїх бараках, в цю святу Велику Різдвяну Ніч, ми рвемо дроти цілої земної кулі...

Зібралися і в нашому таборі. Зібралися вбрані як могли, по святковому. Все зблідлі, схудлі лиця. Але сьогодні очі світяться особливим, радісним огнем. Сьогодні у нас подвійне свято: з України прибув вістун і оповідає про успіхи „наших"... Захопили таке й таке місто, перервали такий-то шлях, взяли N-й полк у полон... Назви знайомих місцевостей так і сиплються. Де в кого сльози на очах. — Можна швидко додому?!..

Сідають за вечерю з невисловленими надіями і з таємними сподіваннями... У кожного молитвою на думці рідна хата... Таборові співаки заводять стиха всім нам так відому колядку. І знову чується:

„Небо і земля, небо і земля!"...

Спочатку пісня лється несміливо, мляво, але чим далі, тим набирає все більшої сили, більшого тепла, більшої віри; образи дитинства, минулі згадки, можливість майбутнього — все якось разом злилось в цій простій, такій близькій душі, колядці.

Відчувалось, як зникали всі дроти, всі перепони, простір зникав; були тільки ми — на Україні, в Канаді, в Єгипті, були тільки наші, прагнучі сполучення душі, був спільний, великий акорд — і не було більш фальшивих згуків.

Галина Орлівна.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

центральна управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя", всім своїм читачам, членкам організації та їх родинам.

Вітаємо святочним привітом Центральну Управу та членів складових організацій СУС.

Найкращі святочні побажання засилаємо всьому українському народові у світі та на рідних землях.

Анна Токарик, голова

Орися Сушко, секретарка.

Стефанія Туркевич

Спомин про Нестора Нижанківського

Рік 1912. Весна розкинула своє цвітуче багатство і наповнила світ пахучою радістю. Я йшла одного ранку з моїм покійним батьком через бувший Єзуїтський парк у Львові. Нараз хтось закликав нас по імені і ми оглянулись. Це був покійний Остап Нижанківський і його син Нестор. Постать Остапа життєрадісного й повного запалу музика, врилася в мою пам'ять. Він зразу знайшов багато тем до розмови з моїм батьком, з яким він приятелював ще з студентських часів. Я й Нестор не найшли відповідного контакту і розмова якось не клеїлася. Це була моя перша зустріч з Нестором.

В мене були піяністичні амбіції. Я вчилась гри на фортепіяно в Музичнім Інституті імени Лисенка у Львові, а згодом перейшла до знаменитого педагога Курца. Та вибухла перша світова війна й я разом з цілою моєю ріднею опинилася у Відні. Там же я знова зустрічала Нестора, який перебував на музичних студіях у Відні. Він зразу зайнявся мною і запровадив мене на науку гри на фортепіяно до відомого педагога Лялевіча, в якого я продовжувала мої лекції до кінця мого побуту у Відні в 1916 році. Спільна наша музична кар'єра і праця зблизила мене і Нестора і ми заприязнилися. Я завжди подивляла в нього великий запал до музики і ентузіястичний підхід до неї. По кількох роках побуту у Львові я знова вернулась до Відня, де студіювала теоретичні предмети на університеті і практичні в Музичній академії. Ми знова тут зійшлись з Нестором. В міжчасі він одружився з гарною і талановитою панною Мелянією Семака. Вона писала вірші, до яких Нестор часто компонував музику. З тих часів походить його знана пісня „Снишся мені так живо, ясно, лиш дуже рідко", „Дер гербст іст да" (Вже осінь є) до слів Мелянії Семаки, та інші. Мимо моєї інтенсивної праці на університеті й академії я знаходила найбільше задоволення у творенні власних композицій, напевно ще дуже незрілих.

Нестор часто заходив до дому, де я жила з моїм покійним братом Львом, пізнішим диригентом. Нестор завжди цікавився моєю творчістю і часто запитував: „А що ти, Цяпочко, нового написала?" Коли я грала йому, він критикував, радив і заохочував. Вечерами ми часто стрічалися з Нестором і його дружиною в кавярні і провадили години на цікавих розмовах про музику і поезію. Була прекрасна весна. Одного вечора після проходу в парку ми вибрались в чвірку на симфонічний концерт. Пам'ятаю, що якраз виконували Ріхарда Штравса „Тілл Ейленшпіґел" як я завважила гусенницю на рамени Нестора. Я хотіла звернути його увагу на це — та Нестор кивнув головою „тихо, пізніше" — каже. Я знова торкнула його, щоб йому про це сказати та він нетерпеливо сказав „Цяпочко не перешкаджай!" Я очевидно залишила його в спокою і відсунулась. Щойно після закінчення твору Штравса, Нестор довідався про це, повен несмаку і де гусенниця поділася.

Активність Нестора була подиву гідна, присутність його на всіх музичних імпрезах. На великий Шевченківський концерт, на якому диригував Льоньо, запросили мою сестру Ірину як сольову співачку. Генеральна проба виказала деякі недоліки, головно в акомпаньяментах. Тоді, очевидно, тільки Нестор був одинокий, який зумів скочити там, де були браки і виповнити люки. В тих часах скомпонував одну з найкращих своїх пісень „Жита" в першім виконанні співачки Анди Остапчук. Це був твір, який глибоко зворушив публіку.

Час минав скоро. Я й не счулася як закінчила студії на університеті і мусіла вертатися до Львова. Напередодні мого від'їзду я запросила Нестора і Мелясю на прощальний вечір, після цього ми пішли ще до кавярні. Було заразом весело і сумно. Сумно, може не тому, що я згубила тоді усі гроші, призначені на дорогу, а радше сумно, що я прощала мій улюблений Відень і залишала моїх добрих приятелів.

Роки минали. Багато змін зайшло в моєму житті. Після Відня я виїхала до Берліна, а опісля до Праги, де закінчила мої композиторські студії. Коли я приїхала знова до Львова, то застала вже там Нестора, який в міжчасі приїхав з Відня з дружиною і сином Олегом до Львова і почав працювати як педагог в Музичному Інституті ім. Лисенка. Я найшла в нім дуже доброго, хоч часто безоглядного, але справедливого критика, зокрема коли Іванна Приймова, а ще раніше Євгенія Зарицька виконували мої пісні.

Нестор був дуже активний, першорядний організатор, іноватор і став з часом неначе душею Інституту. Та здоров'я його не було дуже сильне і він часто мусів залишатись дома, де я з моїм чоловіком відвідувала його. Навіть, як

був хворий, Нестор лежав близько фортепіяна й очевидно компонував і писав. Нестор звернувся тоді до мене і казав: „Цяпочко, заграй мені свій квартет". Мені це не дуже усміхалося, тимбільше, що ще й Василь Барвінський прислухувався. Та прийшлося заграти. В міжчасі Меляся принесла смачні закуски, а в другій кімнаті сидів при столі Олег, гарний хлопчик з ясним волоссям і мучився над домашною задачею. Та він часто відривався від задач і тихенько входив до нашої кімнати, та прислухався нашим розмовам і музиці. Мені тоді ані на думку не приходило, що цей хлопчина стане колись чоловіком моєї доньки і талановитим співаком.

Прийшла нова світова війна. Ворожі бомби посипались на Львів. Люди ховалися по пивницях. Після одного налету я вийшла на вулицю і побачила Нестора коло нашої брами. Він виглядав змінений і дуже пригноблений і, мабуть, хворий. Я звернулась до нього, щоб забрав Мелясю й Олега і прийшов ховатися до наших пивниць, які глибші і безпечніші від його пивниці. Нестор відповів „Ні, Цяпочко, дякую не можу". Це здається були його останні слова до мене.

Лукава доля розлучила наші родини, багато людей покидало Львів і виїздило, між ними і Нестор. По якімсь часі прийшла жахлива вістка, що в таборі на чужині помер Нестор (в Лодзі 10 квітня 1940 р.).

Нестор залишив дружину і сина, що потяглися в дальшу дорогу на стрічу невідомим дням.

ЗА СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКУ СЛУЖБУ

Час від часу місто Вінніпеґ винагороджує Почесною Грамотою когось із своїх громадян за видатні заслуги для міста.

Таку Почесну Грамоту одержала 1 грудня, 1965 року пані Ольга Войценко. Грамоту вручив їй п. Степан Дзюба, мейор міста Вінніпеґу, оцінюючи її довголітню працю для міста.

Серед англомовних організацій м. Вінніпеґу пані Ольга Войценко була через довгі роки членом, а пізніше секретарем Ради Директорів Дитячого Шпиталю у Вінніпезі, членом Ради Директорів Суспільної Обслуги, є членом Екзекутиви Канадійського Жіночого Клюбу, членом Манітобського Театрального Центру. Серед українських організацій в Канаді пані Войценко має заслуги як домініяльна голова Союзу Українок Канади та бере участь в інших ділянках культурного центру м. Вінніпеґу.

Остання її заслуга це ініціятива у в льокуванні картин канадійських мистців при Вінніпезькій ґалерії — дар архитекта Петра Довбуша.

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу
Центральній управі Союзу, редакції й читачам журнала „Промінь", членкам усіх відділів та їх родинам і всьому українському народові.
А. Павлик, голова **Д. Папіш,** рек. секр.

Щедрівки

ОЙ ЗНАТИ, ЗНАТИ ЩО ЗА ГОСПОДИНЯ

Ой знати, знати, що за господиня,
Щедрий вечір, що за господиня.
В неї челядка вся в золоті ходить.
Щедрий вечір, вся в золоті ходить
В неї коники все вороні.
Щедрий вечір, все вороні
В неї возики все кованії,
Щедрий вечір, все кованії.

— — — — —

ОЙ КРАСНА, РЯСНА В ЛУЗІ КАЛИНА

Приспів:
Святий вечір!

А ще красніша дівка Марянка
До церковці йшла наряжалася:
Крамне скидала, золота брала,
До церкви йшла, як зоря зійшла.
В церковці стоїть, як свіча горить
Із церковці йшла красною панею,
У двір увійшла — двір закрасила.
В сінечки ввійшла — паничі встають,
Паничі встають, шапки здіймають.
Шапки здіймають, її питають:
— Чи ти царівна, чи королівна?
— Я не царівна й не королівна.
Я одиначка батькова дочка,
Батькова, дівка Мар'янка.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає всім своїм покупцям
EMPIRE DRUG Co. LTD.
Selkirk & Arlington Phone JU 6-2212
WINNIPEG
Іван Симчич, управитель

Наша майбутність у Канаді та наші завдання тепер

Лідери канадійських партій у передвиборчій кампанії цього року взяли собі за гасло: поглиблення та поширення освіти серед молоді. Наші піонери в Канаді зрозуміли вже давно вагу освіти; вони прикладали всіх зусиль, недосипали, недоїдали, щоб дати своїм дітям освіту, вивести їх у широкий світ. Наша тодішня молодь вирвалася із сільського оточення, перенесеного з Рідного Краю до чужих прерій, і пішла відважно до чужого міста здобувати освіту. Дальший ступінь розвитку наших поселенців — це масова утеча з фарми до міста: українська етнічна група у своїй більшості стає групою підприємців, професіоналістів, науковців. Одиниці підносяться до верхів суспільства: професори, посли, сенатори, міністри.

У цьому процесі урбанізації української суспільности у Канаді, у процесі влиття до чужого міста виникла небезпека для втримання національних почувань, виникли труднощі у затриманні української мови в родині. Але ми зауважаємо, що якраз ці найбільш освічені верхи лишилися найміцніше зв'язані зо своїм коренем, з українською громадою. Не буду перечисляти імен; ми всі їх знаємо, деякі є між нами сьогодні. Але чим далі йдемо вниз по щаблях освіти, тим більше невідрадні стають наші здобутки. Багато наших людей у погоні за доляром, у своїх зусиллях улитися в чуже оточення, відірвалися від свого, а не досягли бажаних успіхів між чужими.

Не тверджу, що затримання нашої молоді у виключно своєму оточенні, у нашому ґетто, могло б бути розв'язкою нашої проблеми. Молодь тягнеться до ширших горизонтів, хоче прийняти участь у ширшому житті країни їх народження. Не треба загороджувати молоді дорогу у світ. Берімо приклад з наших піонерів.

Відчинімо перед молоддю двері у широкий світ, але... даймо молоді тепло української родини, української церкви, знання української мови, української культури, широку загальну освіту, — і молодь наша не загубиться у чужому морі.

Використовуймо всі можливості, що їх так багато в Канаді, щоб дати молоді відповідну освіту, як загально людську, так і чисто українську. Посилаймо дітей до українських дитячих садків, недільних та українських шкіл, на курси українознавства. Використовуймо для нашої молоді наші славні інститути, що виховують у своїх стінах нашу молодь на провідних культурних діячів Канади. Заохочуймо молодь студіювати українську мову і літературу на університетах Канади. Чим вищий буде рівень освіти нашої етнічної групи, тим менше нам страшна асиміляція, з тим більшою пошаною буде ставитись до нас чуже середовище.

Наші організації мають узяти собі за ціль — давати якмога більше стипендій для студій української мови на університетах.

Союз Українок Канади має ще своє спеціяльне завдання: виховання і збереження матері для української родини. Ми маємо допомогти матері в усхі її завданнях. Влаштовуймо курси української мови для тих, що не мали можливости удосконалити українську мову дома чи у школі. В осередках, де є вечірні курси української мови на університетах, берім участь у них. У тих осередках, де ще таких курсів української мови нема, робім відповідні домагання перед владами, а тим часом закладаймо курси української мови для відділів Союзу. Хай це буде хоч одна година на тиждень, але це буде одна година науки під умілим проводом фахової учительки, а решту доповнить мати сама — працею над собою дома.

Закликаю культурно-освітні референтки

З Різдвом Христовим та Новим Роком

щиро вітаємо

всіх членок проводу Союзу Українок Канади: в центральній управі, провінціяльних екзекутивах, відділах і все членство нашої організації. Вітаємо редакцію „Променя" та всіх його читачів.

„Стіймо на сторожі свого народу! Зберігаймо українську мову і культуру!"

Христос Рождається! — Славімо Його!

Манітобська Провінціяльна Екзекутива
Союзу Українок Канади
Осідок — Вінніпеґ, Манітоба

ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА
на Британську Колумбію

бажає

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Центральній Управі Союзу Українок Канади, редакції й читачам „Променя", членкам відділів у Британській Колумбії й в інших провінціях, та всьому українському народові.

Христос Рождається!

П. Клюкевич, голова **О. Кіндрачук,** кор. секр.

провінційних екзекутив за допомогою культурно-освітніх референток чи програмових комітетів поодиноких відділів Союзу закладати курси української мови для дорослих та, відповідно до обставин, охоплювати на таких курсах декілька відділів у тій самій місцевості.

Щоб допомогти матері у вихованню дітей, Централя Союзу Українок Канади видала книгу Тоні Горохович „Батьки і діти". У цій книжці авторка дуже вміло підходить до вічно актуальної проблеми — батьки і діти — і подає цінні вказівками для розв'язання цього питання. Чи тайте цю книжку та сходьтеся разом на дискусійні вечори ,щоби поділитися думками і враженнями та виправити свої можливі помилки у вихованні дітей.

Я хочу на цьому місці ще раз підкреслити, що мильним є погляд, ніби діти мають навчитися перше чужої мови, а потім десь і колись своєї, бо, мовляв, дитина буде плутати обидві мови. Д-р Пенфілд (Dr. Penfield) у своїй праці „The Human Brain and Learning of the Languages" доказує, що дитина може легко і безпосередньо вивчити дві і більше мов у ранньому дитинстві без ніякої шкоди для її дальшого розвитку.

Д-р Данка Салабан, психіятр з Боффало, у своїй доповіді у Торонто 10-го квітня 1965-го року на тему „Теоретичні підстави засвоєння мови" вказує теж, що діти вчаться мови легко і безпосередньо: почуте слово нав'язують до певного предмету чи поняття і повторенням запам'ятовують його. Дитина пов'язує теж почуті слова з відповідною особою, з відповідним оточенням. Дитина думає конкретно і доходить до абстрактного думання лише у пізнішому віці. Це конкретне думання, притаманне дитячому вікові, уможливлює дитині легко і безпосередньо засвоювати рівночасно одну і більше мов чи переходити з одної мови на другу. Дитина лише мусить знати, що дома з матір'ю вона говорить одною мовою, а поза домом, у школі чи на вулиці, іншою. Якщо мати послідовно дотримається цієї засади, то її дитина буде легко володіти двома мовами.

Із цього бачимо, що нашою природною вимогою у вихованні дітей має бути: українська мова в українській родині І тут головну відповідальність за виконання цього домагання несе українська жінка — мати. Українська жінка в Канаді має виконати це високе завдання: зберегти українську мову в українській родині. Але сьогоднішні обставини вимагають не тільки збереження, але й удосконалення української мови.

У журналі „Промінь" ч. 8-9, за серпень-вересень 1965-го року, у редакційній статті під заголовком „Перед важливими завданнями" читаємо: „Коли для наших поселенців у Канаді в минулому вистачала мова їх рідного села, то для сьогоднішної кожної інтелігентної родини ця мова не вистачає, їй потрібна літературна українська мова."

Тут знову Союз Українок Канади має допомогти матері пізнати глибше українську літературну мову, українську літературу взагалі. Це завдання можуть виконати Гуртки Книголюбів. Кожна нова книжка прочитана, продумана і обговорена поширює ваш овид, поглиблює знання української мови.

Так, наприклад, гурток книголюбів при відділі ім. св. кн. Ольги у Торонто читає тепер роман Семена Скляренка „Святослав". Перед нашими очима, як живі, виростають героїчні постатті княжої доби: княгиня Ольга, Святослав, нещасна Малуша, величні походи князя Святослава, його пристрасна любов до Рідного Краю України-Руси.

В українській пресі були ріжні оцінки цього твору. Дуже прихильну статтю написала пані Олександра Животко-Чернова у 236-му числі часопису „Свобода" з 1964-го року. Натомість у часописі „Канадійський Фармер" Ф. Капуста у ч. 32, 1965-го року та Д. Гирський з 4-го вересня 1965-го року гостро засуджують як цей роман, так і самого автора. На вечорі гуртка книголюбів матиме місце цікава дискусія про роман „Святослав" та про критики на цей твір. Такі дискусії виробляють у присутніх свою власну думку, власний погляд на певний твір, допомагають витворенню власної індивідуальности.

Щоб іти з духом часу і могти ліпше оцінити власну українську літературу, треба теж зна-

Провінціяльна Управа Союзу Українок Канади на Алберту
б а ж а є
Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року

Управам і членству всіх складових організацій С.У.С. З окрема центральній управі Союзу Українок Канади, редакції й читачам „Променя" і членкам усіх відділів; загально, всьому українському суспільству.

П. Сліпчук, голова **М. Самоїл, секр.**

йомитися з літературою інших народів. Хочу згадати тут твір сучасної американської письменниці **Ayn Rand** „The Fountain Head". Ця письменниця вкладає в уста героя **Howard Roark**-а свою філософію індивідуалізму. У Нью Йорку та інших містах Сполучених Держав Америки відбуваються щорічно курси, що їх організує **Nataniel Branden Institute**, на яких студіюють філософію **Ayn Rand**.

Я не можу сказати, що мені промовляють до серця всі її теорії, але деякі з них глибоко запали мені в душу. Вони відповідають психіці, душі українця — індивідуаліста. **Ayn Rand** поділяє людей на дві частини: 1) люди чину й думки — творці, винахідники, 2) люди другорядні: наслідувачі і поплентачі. Нашу добу вона розглядає як змагання між індивідуалізмом і колєктивом. Прометей був прикований до скелі через те, що він украв вогонь від богів. Кожний винахідник, артист, маляр чи науковець, кожна людина думки і чину, вносячи нові ідеї і поняття, мусить перебороти інерцію і недовіря маси. Творча сила людини полягає у власних силах і розумі окремої людини. Сполучені Держави Америки, каже **Ayn Rand**, а я додала б — і Канада, збудовані на принципі індивідуалізму: країни великих винаходів і добробуту збудовані на праві людини на особисте щастя, на свободі одиниці.

Повну протилежність бачимо у країнах, де панує ідея колективізму. У країнах колективізму панують люди другорядні, пересічні; там нищиться все, що виходить понад поверхню. У країнах колективізму заведено новітнє рабство — колгоспи; там нищиться вільна творчість, вільна думка, там приходить до нечуваного пониження індивідуальности. Ідея колективізму розповсюджується по світі, мов зараза. Колективзім проковтнув вже більшу частину Европи і загрожує Америці.

Подібні думки, так близькі нашому світосприйманню, зустрічаємо і в творах передових українських письменників. У журналі „Сучасність" друкувались недавно надзвичайно цікаві спогади визначного письменника Уласа Самчука під заголовком „На білому коні". Під час 2-ої світової війни Улас Самчук по довшій відсутності повернувся на Україну і побачив зруйновані села, знищені господарства, як наслідок довголітнього панування колгоспної системи. Улас Самчук підкреслює значення одиниці, натомість засуджує колективізм, що виявився на наших рідних землях у формі більшовизму і московського імперіялізму. „Більшовизм", як каже Улас Самчук, „заглушив народню ініціятиву, відобрав волю мільйонам творчих одиниць і передав її сотням нетворчих бюрократів". (це, мовою **Ayn Rand**, людей пересічних, другорядних). „У творенню економіки держави", каже далі Самчук, „важливими є воля, ідея й ініціятива кожної живої і діючої одиниці всього народу. Колективна воля — обман і фікція. На місце колективу має бути суспільство, тобто збірнота вільних одиниць, об'єднаних інтересами одиниць, а тим самим інтересами цілости суспільства".

Це значення кожної одиниці в нашій суспільності, притаманне їй самостійне думання і творчість лягли, я уважаю, теж в основу гасел Союзу Українців Самостійників: самопошана, самодіяльність і самостійність.

Не можу тут промовчати тему, що так часто порушується на сторінках нашої преси та що викликала такі контроверсійні думки: а саме „культобмін". Звичайно, не може бути мови про виміну ідеологій колективізму та індивідуалізму, бо, як ми бачили з тверджень поданих вище авторів, ці ідеології діяметрально протилежні і виключають одна одну. Під „культобміном" треба розуміти лише виміну культурних та наукових здобутків між Сходом і Заходом.

Цікаві думки про культобмін подає Богдан Рубчак у своїй статті, надрукованій у журналі „Сучасність" за вересень 1965-го року під заголовком „Шукаючи справжнього культобміну". Відвідини окремих культурних діячів та зустрічі з ними не вважає Б. Рубчак за якийбудь культобмін.

„Справжній культобмін", каже Богдан Рубчак, „нуртує під поверхнею явищ і подій, немов стихійна енергія. . . .Процеси справжнього культобміну відбуваються весь час між творчою молоддю на Україні та творчою молоддю на еміграції. . . .Мова тут не про літературні впливи, а про якесь спільне та невисловлене рішення, зумовлене сузір'ями подій, взяти новий курс у літературі, відкрити нові обрії та ступити, як кажуть, на новий шлях."

„Але з другого боку", каже далі Богдан

Найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ
в ФЛИН ФЛОН, Ман.
А. Перепелюк, голова **Емілія Труфин,** секр.

Рубчак, „культобміну немає і ще довго його не буде. Довго ще не буде того процесу, що його можна назвати справжнім культобміном, наявного і відкритого процесу обміну ідей та наукових досягнень."

„Культобмін — це синтеза. Синтеза відкривань творчих та відкривань наукових. Синтеза ця відбувається на різних площинах. Сьогодні з кількох континентів пливуть струмки, щоб улитися в річище української культури. Вона прекрасна і багата — ця нова українська культура. Не закопуймо її дрібницями „ефемерних" культобмінів. Не нищмо її політикою. І не даймо ні одній вітці її буйного дерева засохнути або зламатися.

„Колись та синтеза прийде. Колись все те добре, що творилося на еміграції, та все те добре, що творилося на рідних землях, двома руслами зіллється в одну широку та живу ріку української культури. . . .але на такий час", — додає зажурено Богдан Рубчак, „доведеться ще трохи почекати. Довго почекати."

А ми, тим часом, поки здійсняться ці глибокі думки і надії поета, дбаймо про дальший розвиток одної вітки української культури, а саме — вітки поза рідними землями. Перед нами широкі можливости, широке поле, що чекає на орачів та сіячів. Докажімо, що ми є суспільство, яке складається з одиниць думки, волі і чину.

Ганна Янішевська.

ОБ'ЄДНАННЯ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО" — ВІДДІЛ У ВІННІПЕЗІ

Вже рік тому, як у Вінніпезі було зорганізовано групу Об'єднання Українських Письменників „Слово", яке має на цілі згуртувати працівників пера, а особливо літераторів: письменників, поетві, а можливо й публіцистів. Головою Вінніпезької групи була обрана д-р Марина Антонович-Рудницька. Центральний осередок „Слова" в Ню Йорку.

У Вінніпезі були кількаразові спроби створити Літературно-Мистецький Клюб, який чомусь ніяк не мгі усистематизувати своєї діяльности. Хочеться вірити, що „Слово" піде далеко вперед, бо програма діяльности скристалізована і членство ОУП. базоване на певній конкретній формі письменницької діяльности.

При кінці 1965 року управа вінніпезької групи „Слова" на своїм річнім зібранні зробила огляд своєї діяльности за минулий рік та намітила плян на біжучий — рішено побільшити число членів та провести ряд авторських вечорів.

Місце сходин для літературних вечорів — Український Народний Дім у Вінніпезі.

Управа вінніпезької групи „Слова" складається з таких осіб: Д-р Марина Антонович-Рудницька — голова, д-р М. Мандрика — заст. голови і Ольга Войценко — секретар-касир.

З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і НОВОГО РОКУ

бажаємо нашому журналові „Промінь" тривалої й могутньої сили освітлювати кожну українську родину. А нашій редакторці, пані Н. Когуській кріпкого здоровя на многі літа.

ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ
в Реджайні, Саск.

М. Корман, голова **К. Пасєка,** секр.

ВСІМ НАШИМ ПРИЯТЕЛЯМ І ЗНАЙОМИМ
пересилаємо найсердечніші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого та успішного
НОВОГО РОКУ

UKRAINIAN BOOK STORE
10205-97 Srteet — Edmonton, Alberta
Phone: GA 2-4255

Найбільший вибір книжок, рекордів, музичних нот та стінних календарів.
Пишіть по безплатні каталоги: книжок, рекордів, календарів.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і Щасливого НОВОГО РОКУ
всім членам, прихильникам і всьому українському народові в Україні й у світі
бажає
ОЩАДНА КРЕДИТОВА СПІЛКА „КАРПАТІЯ"
Вступайте в члени і користайте з наших услуг!
CARPATHIA CREDIT UNION SOCIETY LIMITED
864 Main St. Phones: 586-1223 586-3864
Winnipeg 4, Man.

З легенд рідного краю

Заснування Києва

Широкий та дужий Дніпро.

Із далеких північних земель степовими просторами України несе він свої води у море.

З давніх літ над Дніпром красується зоряний Київ. Його славна історія, оповита легендами часу, ховається в сивім тумані віків.

Понад тисячу весен тому над Дніпром між лісами жили три брати: Кий, Щек і Хорив та їхня сестриця Либідь.

Кий жив на горі, де сьогодні спуск Боричів; Щек жив на горі, нині званій Щековицею, а Хорив — аж на третій горі, що зветься Хоровицею.

Вони побудували городець в ім'я брата найстаршого і назвали його Київ.

Город той обступили ліси та непрохідні пущі, в яких люди полювали звірів та добували дикий мед. Від численних полян між борами люди назву дістали — поляни.

Кий розумним та вмілим був воєм й довго княжив у роді своєму.

Либідь

Щасливо з братами жила сестра Либідь. Ходила полями, сплітала барвисті вінки, співала пісень над притокою Дніпра Почайною.

А співала ж бо як!..

Затихали гаї, рибки плин зупиняли і ніжились хвилі об човен.

Та радісний спів був недовгим.

Як відплили брати — Кий, Щек і Хорив — в славний Царгород за крамом за море, сумна вість потрясла увесь Київ: хозари обступили місто. Іменем грізного кагана напасника вимагали скоритися і послати у дар найкращу киянку.

Сумні хмари лягли на зажурене місто. Хіба стримає навалу жменька мужніх киян?

— Що нам діяти, Либідко? — питали.

І дала їм наказ стати мужньо до бою, а сама попливла — попливла аж у Пущу.

Цілу ніч там благала сил земних і небесних порятунку. А як промені сонця заграли в росі, з піднятим в руці рушником величаво ввійшла в стан ворожий. Аж принишкло із подиву військо хозарське, а суворий каган занімів.

Спокійно ступила до нього і мовила гордо:

— Народ мій шле тобі відплату за підлий підступ в трудний час. Марена, матінка землі розторощить вас у лиху годину, узявши в дар моє життя, красу ж мою дарує місту!...

Злетів до хмар рушник дівочий, і вдарив грім на ворогів. Рясним дощем залило військо і потопило у ріці.

Шукали люди рятівницю, та не знайшли. Де впала, там ріка широко розлилась між буйними ланами...

Розквітло знову вільне місто.

Кияни з вдячністю назвали найменням Либідь срібну річку.

Любов Забашта

Мрія

Я б хотіла вродиться між гір,
Між смерек, що співають пісні величальні Карпатам,
Серед сосон — задумливих лір,
Я б хотіла гуцулкою стати.

Щоб мене ви стрічали біля бистрої Тиси, і там
Де Говерля, як стяг, підвела мальовничі кичери,
Я б виносила сонце назустріч тривожним літам
І заходила Дзвінкою в Довбуша сині печери.

Я б замовила в зір найяскравіший в світі кептар,
Срібним бісером вишила б я гуцульську собі вишиванку,
Я мечів-блискавок назбирала б у горах між хмар,
Щоб віддати легінику, хлопцю моєму Іванку.

За свічадо було б мені око морське поміж гір,
А за стелю — небес голубі і бездонні намети,
Я б одежу свою не скидала довіку, повір,
І про неї пісні написали б найкращі поети.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

Dr. D. MELNYK
Physician & Surgeon

216 Northgate Bldg. Phone GA 4-2323
10049 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Заряд і членки відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні
б а ж а ю т ь
редакції „Промінь", центральній управі Союзу Українок Канади, усьому нашому членству та українському народові
Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і світлих успіхів
у НОВОМУ 1966 РОЦІ!

Калина Засійбіда, голова
Стефанія Пауш, кор. секретарка

Дошкільна група – як підготова до української школи

Доповідь, яка була виголошена на Учительській Конференції Українських Шкіл Східньої Єпархії в Торонто.

„Початок є найважливішою частиною всякої праці, зокрема у випадку молодого й ніжного сотворіння, бо це час формування характеру."

Ці слова, сказані в четвертому столітті перед Христом грецьким філософом Платоном, знайшли своє потвердження у сучасних дослідах розвитку й зростання дитини.

Сама ідея дошкілля — не є новою в світі, хоч масове признання й включення в загальну шкільну систему вона здобула щойно в останніх десятиліттях.

Великий народний діяч і філософ, Амос Коменський, єпископ Моравської церкви, вже в 1657 році в своїому педагогічному творі „Велика Дидактика" підкреслює потребу „Матірної Школи" для дітей до 6-го року життя. А в 1658 році він видає першу в історії книжечку з малюнками „Orbis Pictus".

Славний швайцарський виховник Пестальоці також пропагував цю саму ідею, видавши друком „Підручник для Матері".

В Україні вже в 17-ім столітті Епіфаній Словинецький, учитель Київської Академії, звертає увагу на виховну вартість ігор у своїй педагогічній праці під назвою „Громадянство звичаїв дитячих".

Однак щойно спочатку 19-го століття Фридрих Фребель опрацьовує певну виховну систему для дітей дошкільного віку. Цю систему — знану пізніше як „Фребелівська" застосовано було в першому дитячому садочку, заснованому в 1842 році в Блекенберґу (Німеччина).

В 1870 році послідовниця Фребеля, баронеса Берта фон Моренгольц створює в Дрездені першу школу для садівничок (тобто, вихователькок дит. садків).

Фребелівська система знайшла своїх палких приклонників і в Україні, де постають „Фребелівські" Педагогічні Інститути" в Києві й Полтаві. Вона ж застосована була в „Рідній Школі" та „Товаристві Українська Захоронка" у Львові, як також у садочках „Української Школи" і товариства „Мироносиць" у Чернівцях.

Фребелівська система приймається також на Американському континенті. Перший садочок у Вотердавн (Вісконзін) відкрили в 1855 році.

Ця система поширена й поліпшена ідеями інших виховників, особливо Марії Монтесорі, та Джона Д'юї, ввійшла у шкільні системи Канади й США, нагадуючи самою назвою „Kindergarten" своє німецьке походження.

Ідея дошкільного виховання завдячує своє широке розповсюдження посиленим дослідженням норм дитячого розвою 30-40 р.р. нашого століття, які дають змогу краще розуміти групові проблеми, та індивідуальні потреби дошкільнят. Виховники використовують наслідки цих досліджень та застосовують їх у своїй виховній практиці.

Гедлей — один із американських дослідників дитячого розвою пише таке:

„Діти, що ходили до садочку, роблят в початкових 5-ох клясах куди швидший поступ у науці як ті, що не відвідували садочка. Вони переважають інших у читанні й розумінні, в швидкості й якості письма, в уживанні мови. Вони виказують краще пристосування до групи, більшу ініціятиву.

Відсоток дітей, які повторяють першу клясу, є куди вищим в містах, де не має дошкільних груп, ніж там, де існують такі групи".

Крім вищезгаданих користей, потреба садочків зумовлена також різними сучасними соціяльними явищами, які з усіх сторін натискають на світ дитини. Такими явищами є: заробіткова праця матері, дуже молодий вік батьків, не повні родини, збільшення населення, суперечні теорії виховання, клясові ріжниці, матеріялізм окруження, різнонаціональне суспільство, асиміляційні впливи, і т.д.

Дошкільнята, тобто діти від 3-го до 6-го року життя, стоять на порозі, між двома періодами психологічного розвитку: еґоцентричним періодом раннього дитинства і соціяльним періодом шкільного життя.

Батьки й вчителі, у своїй виховній праці мають нагоду й обов'язок полегшити дітям цей перехід із одного періоду в другий, організуючи дошкільні групи.

Садочок для дитини — це місток, яким вона переходить зі знаного, домашнього світу, де вона є осередком уваги, у новий, незро-

зумілий позадомашній світ, де вона є тільки частинкою групи інших дітей.

Садочок — це продовження дому і початок школи заразом. І тому він мусить гармонійно сполучувати в собі елементи одного й другого.

Приємною, товариською атмосферою, атмосферою зрозумілою й близькою дитині, садочок сприяє її рівномірному фізичному й духовому розвиткові. Садочок, при помочі продуманих відповідних зайнять розвиває вроджені здібності дитини, прищеплює їй добрі звички, та заглушує погані нахили. Садочок сприяє виробленню позитивного наставлення до школи вчителів і навчання. Кладе основи будови характеру.

Під час забав і праці в садочку нав'язується тісний духовий контакт між садівничкою, та кожною дитиною зокрема. Почуття любови й довір'я, яке дитина має до матері, переноситься і на садівничку, а згодом — і до дальших вчителів. Започатковується дружба між однолітками.

У гурті собі подібних, дитина здобуває певний досвід, необхідний в дальшій фазі її життя. У неї постає бажання виявити себе, перевищити інших у дружнім змаганні:

Спільне плянування зайнять у садочку допомагає дитині ставити собі можливих до здійснення цілей та відчути насолоду осягнення їх; прямує до витворення здібності вирішувати, та спокійно сприймати наслідки свойого рішення, що є важливим кроком у процесі дозрівання. Спільне уживання забавок виробляє в дитини здібність охоче ділитися з іншими та чергуватися, що, в свою чергу, збуджує пошану до волі й власності інших — почуття, цілковито відсутне в дитини раннього віку. Воно, таким чином, усуспільнює малого еґоцентрика.

Систематично дібраними іграми й забавами, мовними зайняттями, працею й музикою, садочок виконує своє завдання, а саме — розвиває координацію мускулів, спритність, ініціятиву, певну дисципліну, поширює та збагачує лексику мови, досвід, усамостійнює й усуспільнює дитину.

Це ми окреслили цілі садочку в загальному. Український садочок, в тутешніх умовинах, беручи до уваги потреби нашої спільноти, мусить особливо чітко підкреслити деякі з загальних цілей дошкілля. Візьмімо, наприклад, якусь рухливу гру. Під час, коли для дошкільників, взагалі, ця гра є чинником фізичного виховання, для українського садочку вона є одночасно цінною вправою в уживанні мови. Тому що впровадження української мови в забаву дітей має першорядне значення, нас цікавить, скільки слів засвоїть дитинна, граючи в цю гру?

Український садочок, що передує рідній школі, яка в першу чергу, є місцем засвоєння української мови, мусить підготувати для неї учнів. Бо дітей, яких ми не постараємося чи не зуміємо в дошкільному віці зацікавити „Козою Дерезою", буде дуже тяжко, або й не можливо зацікавити пізніше „Лісовою Піснею". Якщо ми не зуміємо впровадити українську мову в дитячий світ забави й фантазії, то, хоч діти пізніше і вивчать її в школі, вони, однак, не вважатимуть її своєю мовою, а скоріше „мовою старших".

Щоденно зустрічаємо сумне явище: діти, які навіть і добре володіють українською мовою, між собою, розмовляють іншою мовою. Їм бракує запасу слів, а ще важніше — звички уживати в гурті однолітків українську мову.

Отже завдання українського садочку — впровадити українську мову в дитячий світ, дати дітям нагоду зустрічатися, бавитися, та заприязнюватися з іншими українськими дітьми, в атмосфері, просякнутій українською культурою. Покласти підвалини української свідомості, помагаючи дитині робити перші кроки на шляху, який веде до перейняття ідей своїх батьків, та заміни їх у громадській праці в майбутньому.

В осягненні нашої цілі допомагає сама природа: діти дошкільного віку надзвичайно здібні й чулі до сприйняття мови. Досліди психологів вказують на те, що дошкільнята можуть вчити не тільки двох, а навіть і більше мов. Д-р Пенфільд, на З'їзді психологів в Монтреалі доказував, що навчання мови треба починати вже в дошкільному віці.

Корній Чуковський, російський автор дитячої літератури, у своїй книжці „Від двох до п'яти" підкреслює великі осяги дітей в ділянці мови, і називає їх „мовними ґеніями". Часто діти, не знаючи потрібних їм слів, творять свої власні, нові. Ці слова часто бувають такими влучними, що треба дивуватися, чому вони не входять до словника. Ось приклад дитячого словотвору: „Кінь копитнув його в чоло".

Через брак життєвого досвіду діти не розуміючи сиволізму мови дорослих і ставляться до нього критично. Коли бабуся каже, що вже скоро прийде зима, внук сміється й питає: „А хиба зима має ноги?"

Д. Б.

(Продовження буде)

ВІДБУЛАСЬ ЮВІЛЕЙНА КОНВЕНЦІЯ СУА

Головою СУА обрано Стефанію Чижович-Пушкар

Американська „Свобода" аж у двох числах перших сторінок подала обширний опис 14 конвенції Союзу Українок Америки. Звідомлення підкреслює, що це був найбільший в історії цієї української жіночої організації з'їзд, на якім було лише уповажнених 108 делегаток, чисельне членство і гості та високого рівня добре зорганізована програма.

Конвенція відбувалась 26-28 листопада 1965 р. в Ню Йорку в Статлер Гилтон готелі. Тут було відмічено 40-річчя організації. Крім ділових сесій, нарад, панелевих дискусій та привітань від видатних осіб і установ, виступали на конвенції дві особистости — Леді Доглес-Гемилтон і д-р Роман Смаль-Стоцький, президент Головної Ради Наукових Товариств ім. Т. Шевченка.

Одною з найбільших атракцій з'їзду був показ історичних українських жіночих одягів під час бенкету в суботу вечером 27-го листопада. Були показані такі одяги: староукраїнський жіночий одяг 6-го віку, сарматський одяг 4-го в. перед Христом, одяг княгині Ольги 10-го століття, одяг боярині 12 століття, одяг молодої дворянки 11-го століття, одяг галицько-волинської княжни 12-13-го століття, одяг жінки 17-го століття і одяг української шляхтянки 17-го століття.

Про вибір нової управи на конвенції СУА звідомлює репортер „Свободи" з певним дотепом, бо відбувся він за „закритими дверима" на зарядження діючої ще голови СУА п. Олени Лотоцької. Покривдженими особливо чулись чоловіки, яких випросили з залі нарад. „Як прийшло до вибору нової управи — скаржиться репортер „Свободи" — чоловіки „авт"! включно з ред. Іваном Дурбаком, якому не допомогли навіть три вояцькі медалі".

З'їзд СУА обрав головою організації Стефанію Чижович-Пушкар. Почесними головами обрано пань: Олену Лотоцьку, Анну Дмитерко-Ратич і Олену Залізняк.

НА ШИРШІ ДОРОГИ

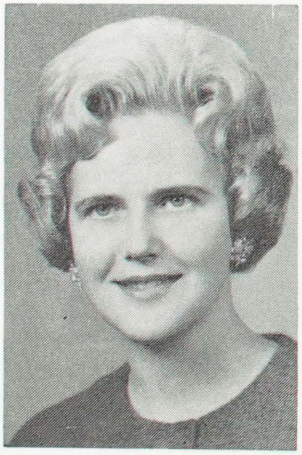

Ольга Фуґа

У міських виборах у Вінніпезі, що відбулись 27-го жовтня 1965 року, по відбутій дворічній каденції зістала поновно вибрана шкільна радна третьої варди — Ольга Фуґа.

В каденції попередніх двох років Ольга Фуґа очолювала Комітет публічних справ при Шкільній Раді міста Вінніпеґу. Вона також репрезентувала Шкільну Раду в Дорадчій Раді Червоного Хреста, а також є вона членом Ради Директорів Дитячої Опіки.

Ольга Фуґа є уродженка міста Вінніпеґу з дому Кравчук. Свою початкову освіту побирала в школі Лорд Нелсон, пізніше учащала до середньої школи Айзек Ньютон, яку закінчила 1947 року. Вступила до Манітобського університету на філософічний факультет (arts) по двох роках студій вийшла заміж за Антона Фуґу.

Ольга Фуґа є матірю двох дітей в шкільнім віці — 12 і 6 років. Вона є членкою відділу Союзу Укранок Канади ім. Кн. Ольги про Соборі Св.. Покрови у Вінніпезі.

Радіємо успіхами молодої українки, що пробиває ширші дороги до суспільно-громадської служби та бажаємо їй досягнень в майбутньому.

ВСІМ НАШИМ ПРИЯТЕЛЯМ І ЗНАЙОМИМ
пересилаємо найсердечніші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого та успішного
НОВОГО РОКУ

FERBY-MULKA AGENCIES LTD.
202 Wenthworth Building — 10209—97 Street,
EDMONTON, ALTA.
PERSONALIZED SERVICE FOR ALL YOUR INSURANCE NEEDS
Phone 424-5757 **Gerry Slipchuk,** Manager.

С. Сокіл

Мимоходом кажучи

ОДРУЖЕНИЙ СИН НЕ ВАШ

Народня приповідка — син доти син, доки не вженився — має в собі багато правди. Одруженням син усамостійнився і разом із своєю дружиною творить власне родинне гніздо.

Якщо вам ходить про добрі взаємовідносини з вашою невісткою, не журіться „голосно" перед нею, чи він правильно відживляється, або затяжко працює, або забагато курить, або замало відпочиває. Памятайте, що він тепер вже не ваш, а її. Це її діло клопотатися такими справами.

Напевно вам за сином скучно і ви злетіли б на крилах побачити його щодня. Та беріть до уваги, що тепер він не сам. Тому будьте помірковані з відвідинами і не докучайте їм занадто часто з візитою. Не телефонуйте надто часто і без потреби.

Коли побачите в їх домі щось, що не відповідає вашому смакові, змовчіть. Ваш погляд може бути навіть дуже оправданий, але це не ваша хата, а її. Вона є господинею в своїм домі. Ніколи цього не забувайте.

Не питайте невістки, скільки вона заплатила за це або он те. Це не ваше діло. Якщо будете випитувати, то можете зрадити свої почування, що вона марнотравна. Вона відчує ваш докір.

А вже, Боже, борони згадувати перед невісткою, що ваш син мав таких то, а таких порядних дівчат, що за ним аж пропадали, і він от от не одружився з одною.

Не вихваляйте свого сина перед невісткою — який то він характерний, мужній, чесний, просто досконалий. Все це може бути незаперечна правда, але нехай вона сама вам про це скаже. Знову ж і не ганьте сина перед нею, хоч би в нього були деякі хиби. Змовчіть.

Якщо хочете зробити своїм дітям приємність подарунком для їх нового помешкання, засягніть поради невістки. Її смак може бути відмінний від вашого, але ж вона мусить з тим подарунком жити і мати його на очах щодня. Тому краще, щоб він відповідав її смакові.

Уважно поступайте з куховарськими порадами. Звичайно, ви досвідчені в таких справах і визнаєтеся на печиві і на стравах, але не напихайтеся з цим. Якщо невістка схоче, вона сама до вас звернеться за порадою. В іншому разі вона навчиться з власного досвіду, як і кожна.

Як пишете листи до одружених дітей, завсіди звертайтеся до обоїх і так же адресуйте коверту. Ніколи такого не робіть, щоб лист був написаний тільки до сина. Якщо невістка відповість на вашого листа, не кажіть їй, що вам було приємно почути від неї, а ще було б приємніше, якщо б і син був написав листа. Хоч яка це правда, але тут треба язика прикусити.

І так на кожному кроці треба пам'ятати, що син доти син, доки не одружиться.

— — — — — — — —

ПОДВИГИ МОЛОДІ

Не раз чуємо критику про сучасну молодь. То мода їх одягу дивачна — або затісна, або мішковата, то зачіска дикунська — або набурена, або розтріпана, то модерні танці нагадують вихиляси й тріпотання африканських дикунів. Але приглянутися ближче, то треба молодь подивляти.

От подумайте! Звисає їм волосся ковтунами над очима, закриває обличчя, а вони все таки, йдучи, не спотикаються, натрапляють до своєї мети, і ще до того можуть одно одного розпізнати. Це ж таки подвиг.

Або візьмім зачіску дівчат, оту набурену, що виглядає наче завершена стирта сіна або здорова головка капусти. Осягнути такого рода штуки вимагає праці, часу, енергії і великої терпеливости. Це ж бажані прикмети.

Старша ґенерація не розуміє молодих. Кажуть, що молоді хлопці й дівчата не мають доброї постави, ходять опущені, тягнуть за собою ноги, наче шкутельгають. Це просто непорозуміння. Вони ж так заздалегідь відпружують тіло, щоб бути готовими до суботнього танцю.

Ну й танці! Вміти так викручуватися і згинатися в три погибелі, як це вони роблять, танцювати твіста, ватусі, фраґ-а цілими годинами, часто безперервно, то ж велике діло. Нехай хто з старших спробує, чи зможе їм дорівняти.

Кажім, що хочемо, а таки подвиги сучасної молоді треба подивляти.

Найсердечніші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім своїм приятелям і знайомим
засилають

Михайло й Марія Григорчуки
Етелберт, Ман.

В повороті з Саскачевану

Радісно повітали ми в редакції „Променя" у Вінніпезі голову Союзу Українок Канади пані Анну Токарик. Верталась вона по довгій, майже шеститижневій подорожі додому до Гемилтону і, не з Бермуди або Каліфорнії верталась вона, а таки з Саскачевану по трудах відвідування відділів. Це організаційна праця нашої голови. Відбула вона ряд зустрічей з членством, з громадянством. Зв'язок проводу з відділами важливий, як з одної, так і з другої сторони.

При гостинніім обіді в ресторані Гилтон — ми в чвірку — пані Токарик, панна Гаврисишин, пані А. Сарчук і я.

— Розказуйте нам про вашу об'їздку, як вам пішло в подорожі, як працює наше членство, який настрій на місцях, які проблеми турбують провід по відділах, як взагалі стоїть громадська праця в Саскачевані: рідні школи, Молодші СУМК, як зустріло членство нововидану книжку „Батьки і діти", які думки про „Промень"?

Наша голова каже, що не знає на котре питання вона має відповідати — з кінця чи з початку. Але настрій у неї добрий, виглядає свіжо і бадьоро. Насамперед каже, що везе до централі пачку грошей. Це на організаційний фонд від відділів, від учасників зустрічів з нею на доповідях, на оплату подорожі. Членство цінить працю центрального проводу і завжди бажає йому подати всяку потрібну піддержку.

Відвідала голова Союзу поверх 30 місцевостей. Всіх відділів у Саскачевані не вспіла покрити, захопила зима. Решту плянує відвідати наступної весни.

— Зустріч з членством по відділах була тепла, сердечна — оповідала пані Токарик. Не було місцевости, де б вона не відчула, що її там очікували, робили приготування, щоб належно стрінути провідницю організації.

Громадська праця по відділах жива, в більшости для потреб на місцях: базарі, обіди, імпрези. Не забувають наші відділи і про іншу працю — майже всюди відбувалось Свято Книжки у злуці з 5-літтям журнала „Промінь". Про журнал є всюди добра думка. Референтки на місцях працюють, колектують передплати, здобувають нових передплатниць, інші вчать в недільній школі, піддержують фінансово рідні школи. Зацікавлене наше членство питанням проєкту на Сторіччя Канади та ювілеєм 40-річчя нашої організації.

На питання, чи є багато молодших жінок у відділах в Саскачевані, пані голова відповіла, що більша половина, то членки, що народжені в Канаді в другім, а деякі у третім поколінні.

— А скажіть, чи членки Союзу в Західній Канаді поза офіційними зборами, зустрічами розмовляють між собою по англійськи?

Пані Токарик заперечує. В Саскачевані, особливо на околицях між членством панівною мовою є українська, домашня мова. Вона радіє ще одним і то дуже цінним досягненням, що багато молодших українок записалось на позаочний курс української мови, що його спонсоруе Міністерство Освіти в Саскачевані. Лекції виготовляє Департамент Освіти в Саскатуні і що над тими лекціями працює дві молоді українки в Саскатуні — Соня Ціпівник і Рома Франко — обидві вони є доньками голови пров. екзекутиви, пані Соні Стратійчук. Минулого навчального року такі курси побирали 800 студентів. Не всі вони є членками Союзу, але на одну провінцію це поважне число. Нам треба більше про цю справу писати і говорити та рекомендувати їх нашому членству. Треба нам домагатися таких курсів по інших провінціях. Наше жіноцтво мусить вивчати літературну українську мову.

Книжку „Батьки і діти" членство радо привітало і розкупило. Напр. відділ у Кенорі взяв 50 примірників і мали знову замовити. Книжка цінна і корисна у нашій виховальній праці.

— Так виглядає, що громадська праця в Саскачевані в добрій стадії й що там немає проблем.

Наша пані голова усміхається і каже:

— Я не хочу, щоб ви думали, що я дивлюся на все через рожеві окуляри. Проблеми всюди є, де громадська праця. Всюди є місце на поправки і на поліпшення. Напр. є труднощі у виборі зарядів на місцях. На наші відділи спадає велика частина громадських тягарів, особливо у фінансових справах. Неохоче сприймають обовязки головства, на яких спочиває відповідальність за працю. Якось воно в нас увійшло у звичай, що успіх річної діяльности міряється цифрами доходів. І то не тільки в котрійсь провінції, а всюди. Є потреба на посилення культурно-освітньої праці по відділах. Над тим постійно працює центральна управа. Потрібно нам інструкторки для проведення курсів інструкторок на місцях.

Поділились і ми з головою Союзу про наш успішно відбутий провінціяльний з'їзд у Вінніпезі, про найновіші події та новинки в українському світі й відпроваджуючи її додому, побажали успіхів на нові труди в проводі організації.

Н. Когуська.

PROMIN

Vol. VII, 1 ENGLISH SECTION January 1966

SYLVIA FEDORUK CITED 'DISTINGUISHED SASKATOON WOMAN'

Sylvia Fedoruk, well-known Saskatoon physicist and sportswoman, was honored by the Business and Professional Women's Club on Nov. 22nd when she was presented with a citation naming her "a distinguished Saskatoon woman."

It was the first time the club had conveyed this honor, and it was given to Miss Fedoruk in recognition of her brilliant academic career, her encouragement of and noteworthy achievements in athletics, her outstanding contribution in the field of radiology and cancer research physics, and the honors accorded to her in Canada and abroad.

Joining with club members as special guests for the occasion were representatives of women's organizations: Mrs. J. H. Richards, University Women's Club; Mrs. Aden Bowman, Quota Club; Mrs. Bernice Norman, president of the Saskatoon Council of Women; Mrs. Frances Ness, Soroptimist Club; Mrs. Sally Merchant MLA; and Mrs. Bruce Gordon, women curlers.

Presentation was made at a dinner at Harvey's Cumberland House, by Dr. Eloise Jones, former Member of Parliament for Saskatoon city.

In making the presentation Dr. Jones congratulated the club for placing stress on individual accomplishment "in this day and age when individual accomplishment are often snowed under by team work."

She referred to Miss Fedoruk's achievements in the fields of physcis, photography and curling, mentioning that she was the only woman physicist actively engaged in cancer research in Canada.

Outlining her accomplishments Dr. Jones said Miss Fedoruk, who is associated with the Saskatchewan Cancer Commission and the University of Saskatchewan, is supervisor of the radio-active isotope laboratory at the Cancer Clinic here, and is chief physicist of the cancer clinics in Regina and Saskatoon.

She is also assistant professor, University of Saskatchewan, and lectures in the department of therapeutic radiology and in the department of medicine. She is radiation health safety officer for the University Hospital.

Miss SYLVIA FEDORUK (second from right) well-known Saskatoon physicist and sportswoman, was presented with a citation by the Business and Professional Women's Club naming her a "distinguished Saskatoon Woman." Dr. Eloise Jones (second from left) made the presentation and they are shown here with (left) Mrs. T. C. Younger, club president, and (right), Mrs. Edith Fleming, first vice-president.
— Star-Phoenix Photo

She was the first woman trustee of the Society of Nuclear Medicine, an international society of about 3,000 scientists and physicians.

Miss Fedoruk helped Dr. H. E. Johns with the development and building of the cobalt bomb. She helped design and build a super sensitive scintillation scanning device to aid in cancer detection, and designed (with the help of a student in cancer research) a 1,000 pound camera. This scintillation camera is used for the detection of cancer cells.

Dr. Jones referred to Miss Fedoruk's academic career. She graduated with a B.A. degree with great distinction in 1949, winning the governor general's medal, the Spirit of Youth award and was named the most outstanding graduate of the University of Saskatchewan that year.

She received a B.A. degree with high honors the next year, and her M.A. in physics in 1951.

While at university she received major athletic awards, playing on the championship basketball team. She also took championship in golf, track, hockey and volley ball.

Of later years her athletic interest has been in curling, and she was a member of the Saskatchewan rink which won the Dominion Curling Championship in 1960-61.

Miss Fedoruk has held a number of offices in her professional field. Among them are: secretary-treasurer medical physics division of the Canadian Association of Physicists, 1960-65; trustee of the Society of Nuclear Medicine, 1961-64; member of the executive and council of the advisory committee on clinical uses of isotopes to the minister of national health and welfare 1961-63; member of the physics committee, International Congress of Radiology held in Montreal, 1962.

She is an honorary member of the Peruvian Society of Nuclear Medicine.

She has collaborated with doctors and physicists on 25 scientific papers. She has also attended and given papers at: International Congress of Radiology, in Mexico; Canadian delegate to International Isotope scanning conference in Vienna, 1959; attended the ninth International Congress of Radiology in Munich, 1959; lectured to Canadian Medical Society in Toronto on the structure and use of the body scanner; and International Congress of Radiology in Montreal, 1962.

The Brazilian Government paid her way to the International Congress of Nuclear Biology and Medicine in September, 1964, in Sao Paulo, when she was the only representative from North America asked to give a paper.

During the last year she has attended, and given papers, at conferences in Athens and Rome.

Mrs. T. C. Younger, president of the Business and Professional Women's Club, was chairman for the dinner meeting. Dr. Jones was introduced by the program committee chairman, Miss Dolly McLeod, and appreciation was expressed by Mrs. Morrie Thompson.

Miss Fedoruk, who is an expert amateur photographer and has achieved professional status in this field, showed pictures she had taken on trips to Greece, Italy, Britain and also Sao Paulo and Brazil.

(Saskatoon Star — Phoenix)

THE PETER DOBUSH DONATION

AN UNPRECEDENTED GIFT TO THE GALLERY

The evening of November 16, 1965, will be recorded in the annals of the Winnipeg Art Gallery as a rare evening indeed. At that time, in the presence of the Board of Governors and members of the Gallery, friends, and citizens of Winnipeg, Peter Dobush, FRAIC, of Montreal, formally presented 125 works of art by Canadian artists to the Gallery. Dean John A. Russell, President of the Gallery, presided. After his introductory remarks, he called upon Mayor Stephen Juba to open the exhibit of "The Peter Dobush Donation." Mayor Juba paid tribute to Peter Dobush, "a loyal native son of Winnipeg." He continued, that although Mr. Dobush's professional work took him away from Winnipeg, his devotion and loyalty to his city of birth and early youth have now been exemplified by this truly magnificent gift to the Gallery. In declaring the exhibition open, Mayor Juba stated that this donation will be accessible now and for all time to everyone who appreciates and enjoys works of art.

Following the formal ceremonies, tea was served by the Women's Committee of the Gallery; they were assisted by five Ukrainian girls, all of them in colorful hand-embroidered blouses. The Winnipeg branch of the Ukrainian Women's Committee provided typical Ukrainian dainties for this occasion. The formal and social parts of the program contributed to a unique and hospitable atmosphere which, as several long-standing members remarked, made the evening one of the most successful events in the history of the Gallery.

**
*

Peter Dobush was born in Winnipeg of Ukrainian parentage (son of the late Gregory Dobush and Victoria Sopko). He attended Norquay and St. John's Technical High Schools. From the University of Manitoba he received both a Bachelor of Arts and Bachelor of Architecture. In addition to having won several scholarships at the University, he was the Gold Medalist in Architecture in 1931. After a few years of practice as an architect in Winnipeg, he moved east early in the war where he became in succession, a project engineer for Defence Industries Limited, project architect for Deep River and the Atomic Energy Plant at Chalk River, and finally architect for the National Research Council of Canada and Atomic Energy of Canada Limited. In 1950 he opened his own architecture office in Montreal and has subsequently expanded his partnership to the present firm of Dobush Stewart Bourke Longpre Marchand Condreau, Architects. Both as an architect and as a member of the Town Planning Institute of Canada, he has been most active in professional circles. Notably he was Chairman of the RAIC-CMHC Committee of Enquiry into the de-

sign of The Canadian Residential Environment and is presently Chairman of the Board of Directors of The Canada Council of Urban and Regional Research.

As Dean Russell noted, Mr. Dobush began to acquire works of art a number of years ago with the express purpose of donating them to art galleries. His first approach was made in June 1964 to Mayor Juba who subsequently directed him to the Winnipeg Art Gallery as the appropriate recipient of his proposed donation. As a result, Dr. Ferdinand Eckhardt, Director of the Gallery, and Mrs. Bernard Naylor, Chairman of the Purchase and Acquisition Committee, had the rare privilege of examining Mr. Dobush's collection of some 700 and choosing 50 paintings, 25 watercolors, 25 graphics, and 25 prints by Walter Phillips for the Gallery. Winnipeg has thus become the first city to choose and to receive paintings from his collection.

Without a doubt, this is the largest single donation which has been given to the Gallery in its 52 year history. In fact, the real significance of Mr. Dobush's donation to the Gallery will only begin to emerge and become apparent as the exhibition is experienced in successive visits. Only then will one begin to understand and appreciate Mr. Dobush as a collector of great perspicacity and appreciation and as a native son whose first thought was to bring enrichment to the lives of future generations in Winnipeg and in Manitoba by making a substantial portion of his collection permanently available to them in the Winnipeg Art Gallery.

This collection was exhibited in the Winnipeg Art Gallery from November 16 to December 1st. Early in January, 1966, it will be exhibited in the Winnipeg City Hall. Later it will be on display in the various suburban and municipal halls throughout the province of Manitoba. It is a rare opportunity indeed to view an exhibition of art by Canadian artists which would be so representative as to time, and which would cover such a wide range of trends and techniques. "The Peter Dobush Donation" offers this opportunity.

Ol'ha Woycenko

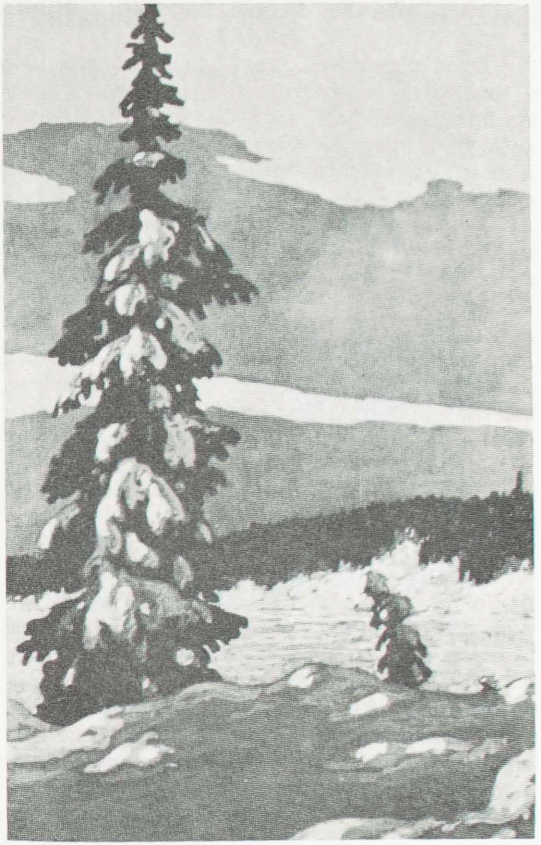

JOHNSTON, FRANZ, Early Evening, Winter, 1928 — The Peter Dobush Donation

Веселих Свят

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і щасливого

НОВОГО РОКУ

від

CROPO FUNERAL CHAPEL

TELEPHONE: JU 6-8044

N.W. Main at Luxton, Winnipeg 4, Man.

Thomas B. Cropo — president

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажають

J. BUCKWOLD & SONS

1st Ave., S.W. — Dauphin, Man.

Образки з „Гей Соп"

Отой білий іней, що 22-го листопада 1965 р. наче додав мені сили дати тих кілька образків про місцевість Гаєс, в Саскачевані. Для мене ж, піонерки, вже й перо гей би тяжке стало. А люблю ж я писати чи оповідати і не сказати як.

А того дня ранком, коли глянула у вікно, аж там на дворі краса яка, Господи! Білий іскристий іней вкрив все, що росло літом, наче білим цвітом прибрались дерева. Зійшло сонце і гей би рожевим іскристим золотом облилось усе. Глянула я й жаль мене огорнув, що я не малярка, щоб передати ту Божу красу на полотно, або де ж тих слів узяти, щоб ту красу пером описати?

Два тижні тому, на 10 листопада гостила у нас в Гаєс голова Союзу Українок Канади, пані Анна Токарик з Гемилтону. Об'їжджала з відчитом відділи Союзу і до нас, до Гаєс завітала. Хоч наше жіноче товариство і не належить до Союзу, то голова Союзу однак і нас не минула. Своїм щирим словом з нами поділилась, охоти до праці нам додала. При розмові якось зайшла бесіда звідки то походить назва околиці Гаєс. І пані Токарик рада б про це знати, бо ця околиця заселена віддавна українськими піонерами. Ростуть же такі квіти, що звуться Гейс, то може то від них. Ото ж я й рішилась дещо описати про нашу місцевість, а властиво її назву.

В тих околицях поселились колись мої родичі, тут я виростала й пізнавала смак піонерських гараздів. Давно те діялось, а здається, що недавно ще, наче бачу нашу першу піонерську хатину та ті перші піонерські тяжкі дороги, що їх топтали наші люди. Подивіться, які тут тепер рівні поля. Як по них літом збіжжя зеленіють, а під осінь скільки золотої пшениці зсипають до магазинів. Та не так воно колись було. Ліси та мочари, та комарів хмари очі нам засипали. Немає лісових нетрів, наші люди тут багато сил своїх поклали і дикі пущі у родючі землі обернули.

Мій батько Яків Рудачек і мого чоловіка батько — Ґереґа поселились тут з родинами ще 1904 року. Тоді про Гаєс ще й чутки не було. Постала щойно в 1903 році місцевість Канора та Йорктон. Гаєс з'явився десь 1909 або 1910 року.

Не знаю, чи то хто раніше мав таку пригоду заки назва Гаєс з'явилась, чи мій батько був перший. Намолотивши ціпом трохи збіжжя 1908 року, а опісля знов 1909 році, батько і наш сусід Нерецький, наладувавши міхами віз, поїхали волами на Благовіщенну (так звали село) коло теперішнього Верігіну до духоборів до млина, щоб намолоти муки. Духобори мали там свій млин. Переїжджаючи через теперішнє містечко Гаєс, а дороги ж тоді були ніякі, мочари, болота. Віз застряг разом з волами. Батько з сусідом рятують воза, з болотом змагаються. Саме тоді інженери залізну дорогу вимірювали і прийшли помогти в пригоді. От тоді батько на воли „Гей, соб!" та „Гей соб!" Інжинери щось собі в книжку записують. Вкоротці по тім приходить повідомлення, що ця місцевість буде зватись Гаєс. Якось зайшов до нас той наш сусід Нерецький та й каже до батька:

, — Отось ми, сусідо, нагейкали коло тих волів. За те дали наймення нашому містові — „Гей", а за „соб" забули.

— А ти ся так страху тоді наїв через ту дорогу — каже батько.

— Та то, Яковуню, я но боявся за той дріт, що ти ним ладунок прив'язав. А той щось питав, та ми не розуміли що.

— Певно, що питав десь ми го намотали.

А з тим дротом то була цікава історія. Коли ми вже оселились на нашій фармі, а була то секція 28- та 34, номер 2, тато пішли оглянути фарму і де є рідкий ліс, щоб можна було скорше прочистити під оранку. Переходячи через полосу, що на ній росли грубі ялиці, сосни, зачепились за дріт. Зразу вони думали, що то гілля, а коли приглянулись, то побачили дріт такий як на телефонічних слупах. Вернулись тато до хати і кажуть до матері, що на цій фармі хтось мусів вже мешкати і то давно. Взяли

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
THE ELITE
213 Main St., South, Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ALLARD MOTORS LTD.
1st Ave., N.W., Dauphin, Man.

вони сокиру, пилу і ми всі з цікавости пішли з татом. Тато з братом того дроту намотали споро на кочало і дійшли аж до слупа, опісля дійшли аж до Лейк Гелен, а потім ще на захід до Лейк Ґус. Дріт в нашім господарстві дуже нам придався. Тато показали його Нерицькому, щоб і собі взяв, але він дуже боявся ведмедів. Та той дріт був як справжня містерія — де він тут узявся, як тут не було ні доріг, ні стежок? І от тоді, коли вони застрягли, а інженери побачивши дріт, питали де вони його взяли, Нерицький настрахався.

Наша місцевість називається Гаєс, але наші люди кажуть „Гайс". А чи справді вона дістала назву від „Гей соб" — хто його знає? — може й так.

А від наших гайських жінок, від нашого жіночого товариства нашій шановній гості велике спасибі, що загостила. Хоч ми тут самі в собі, а все ж по змозі працюємо ще майже від 1912 року. Тих початкуючих громадян вже майже нема між живими. Громадська праця в тих часах не була легкою. А голова Союзуз Українок Канади каже: пишіть, описуйте про життя наших піонерів поселенців, щоб наша історія не губилася.

І от так та краса небесна, той іскристий білий іней пригадав мені ті далекі піонерські часи, пригадав ті надії великі, що ми їх леліяли, що коли нам стане краще жити, то й народові нашому з вільної канадійської землі ми зможемо краще послужити. Минуло чимало років. Деякі з нас погубилися на чужих дорогах, забули свою мову, проміняли своє імя на чуже, але кажуть люди, що де рубають ліс, там і тріски подають. А я таки наперекір нашій суворій долі хочу вірити в життєву силу нашого народу в Канаді й його майбутність.

По деякій мандрівці в Саскачевані, а то й Манітобі, вернулись ми удвох з чоловіком до Гаєсу. Тут і вода добра і здається нам, що вернулись ми в рідні сторони, де проминало наше дитинство. Любий „Гей соб" — Гаєс.

В. Ґерега.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
центральній управі Союзу Українок Канади, редакції журнала „Промінь", членкам усіх відділів і нашим прихильникам
б а ж а є
ЖІНОЧЕ Т-ВО ім. КНЯГИНІ ОЛЬГИ
ВІДДІЛ У ВІННІПЕҐУ
М. Сеніцька, голова **Л. Кутна,** секр. рек.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОГО ТАНКУ

Одарка Нижанківська-Снігурович

Колишня балерина львівського Театру Опери й балету, відома в Вінніпезі хореоґрафка Одарка Нижанківська-Снігурович, якої балетна школа віддавна захоплювала глядачів оригінальними композиціями й тонкими прийомами виконання — готує нові картини для недалекого ТАНКОВОГО ФЕСТИВАЛЮ. Вінніпезький Відділ Комітету Українців Канади святково відзначить 40 років розвитку українського танкового мистецтва в Канаді: в неділю, 30 січня, 1966 р. в год. 3-ій попол. в залі „Плейгавз". Тоді виступлять учениці Одарки Снігурович м. ін. у „Гуцулочках" із наймолодшими солістками Танею Гук і Лідою Нарожняк та в „Сусідоньках", композиції до в'язанки народніх пісень.

Найкращі побажання
Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
від
THE INDEPENDENT WHOLESALE LIMITED
WHOLESALE GROCERS
10326 - 107 Street **Edmonton, Alta.**

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

СВЯТИЙ ВЕЧІР

На Свят-вечір, красний вечір,
Ясна зірка в небі сяє,
І молитву шепчуть бори,
Десь таємний спів лунає.

Українська дитина
Ніжно тулиться до мами:
— Нене, що то за новина?
Хто співає над полями?

— То Свят-вечір, мій соколе,—
Так шепоче рідна ненька.
— То звенять ангельські хори,
Бо вродився Ісус маленький.

За любов, за справедливість,
Це Дитя буде терпіти,
Всіх покривджених підійме,
Замість терня дасть їм квіти.

Замість нужди і недолі
Дасть Ісус добро й свободу,
І дарує кращу долю
Українському народу.

Ю. Ігорків.

У СВЯТ-ВЕЧІР

Наближався Святий Вечір, чарівний, веселий...

Маленький Грицько сидів біля дідуся і раз-у-раз засипував його питаннями:

— Дідусю, — я наслідуватиму увечорі на сіні нашого півня, а по вечері пов'яжу всі ложки...

— Ой, ти мій хрущику — засміявся дідусь.

— Чому на Свят-Вечір вносять в хату сіно, „дідуха"?..

— Це вже такий наш народній звичай, що зберігся у нас з давна-давен, як тільки покинули наші предки поганську віру та приняли віру Христову. Свят-вечірні звичаї завелись в

нас спершу в Західній Україні, в мальовничій Гуцульщині.

— Там у горах, де жив дядько Юрій?

— Так, дитино! Гуцули все обходять дуже врочисто Свят-Вечір. В цей день вони постять, не сваряться, бо це день згоди й любови. Всі бажають, щоб ось так увесь рік проминув. Під вечір вносить господиня й кладе на стіл сіно й різне насіння та застелює його білою скатертю. Знову господар вносить в хату отаву й розтрушує її під столом та наслідує голосом мержинки (худоби). Мукає як корова, мекає як вівця, ірже як коник.

— Ха-ха-ха! — засміявся Грицько.

— Це, знаєш, тому, щоб упродовж року велася добре худоба. А ще є на Наддніпрянщині, Чорноморщині цікавий звичай: на Свят-Вечір ставлять на покуті хлопця, або дівчину й скубають їх за чуба, щоб то велис чубаті кури. Різні бувають звичаї, а всі вони зображують бажання нашого народу.

— Яке ж це дивне, дідусю!

— Перед Святою Вечерою зав'язує гуцул ножиці, щоб у господарстві зав'язати все лихе, та виносить із хати голки, бо вони кололи б рідню весь рік.

Потім накладає гуцулка на застелений стіл хліб, а наверх калачі і сіль. Коли на село спадуть вечірні сумерки, а на небі покажеться перша зірка, тоді виходить господар на подвіря і стріляє з рушниці на знак, що вже час засідати до вечері.

— А що вони їдять у Святий Вечір?

— Різні страви, сину, — і багато їх, бо аж 12: біб, рибу, вареники, голубці, сливи, пшеницю з медом (кутю), картоплю з олієм, варений ячмінь з олієм і часником, кукурудзянку, борщ, книш тощо. Страви з Святої Вечері дають також своїй худобі, а бджолам до вулика несуть мед і воду. Гуцули спрошують теж на вечерю вовків, ведмедів, хмари, бурі, тучі, а коли після третього запрошення ніщо не з'являється, тоді господар каже різко: щоб ви вже ніколи не зявилися.

Хороші українські Різдвяні звичаї і їх треба шанувати та за ніякі чужі не міняти. **„Д"**

Анат. Дрофан

ЦВІРІНЬ

ОПОВІДАННЯ

Оленці вже три роки. Вона ходить у садочок і добре себе поводить. От тільки одна біда: любить довго спати. Звечора сиділа б до півночі, а вранці не добудишся її.

— Оленко, вставай! Оленко вставай! У садочок треба йти, — гукає мама.

А вже тільки потягнеться, повернеться на другий бік і знову спить. Ніяк не навчиш її рано вставати, щоб у садочок не запізнювалася.

Та несподівано в мами з'явився добрий помічник. Одного ранку він так голосно затарабанив у шибу, що Оленка вмить відкинула ковдру, сіла на ліжку й здивовано глянула у вікно. Там на рамі метушився маленький горобчик і тоненьким дзьобиком стукав у скло.

— Мамо, мамо! — закричала радісно дівчинка, — поглянь, яка хороша пташка. Чого вона стукає?.

— А це горобчик Цвірінь прилетів тебе будити, — сказала мама.

— То я зараз! — весело гукнула Оленка й почала швидко одягатись. Наступного дня Цвірінь знову прилетів будити Оленку, і вона слухала його краще, ніж маму.

— На добро — сказав тато — треба завжди відповідати добром...

Він не розповідав донці, що горобчикові нічого їсти, бо глибокі сніги вкрили землю, де Цвірінь завжди знаходив собі харч. Не пояснював, що саме тому пташка змушена клювати замазку, яку замішали на олії. Тато просто біля кватирки, що вставлена в них у найнижчій шибці вікна, прилаштував знадвору маленьку поличку.

— Навіщо це — поцікавилась Оленка.

— А ось слухай, — відповів батько. — Увечорі, перед тим як лягати спати, ти сипатимеш сюди кришки хліба, щоб ранком Цвірінь мав що снідати. І це буде твоя подяка йому.

Так Оленка і робила.

Цвірінь щоранку стукав дзьобиком у вікно, будив дівчинку.

— Я зараз, зараз! — озивалась вона.

А останніх кілька днів вставала навіть раніше, ніж прилітав Цвірінь. Сьогодні була вже в плащі, шапці. Коли горобчик сів на підвіконня, Оленка з докором сказала йому:

— Е, Цвірінь, щось ти дуже став лінивим. Довго спиш ранком. От прилетів, як я вже зовсім зібралася в садок. Бувай здоров, Цвірінь.

І помахала йому рукою.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

У вертепі, в Вифлеємі
Діва там Христа родила
І в пелени повивала
І пестила, голубила.

І любов найвищу в світі
До серденька пригортала
І грудьми її своїми
Годувала і плекала.

Дай же, Боже, й нам безмежну
Цю любов до України
Розгрівати у серденьку
Української дитини.

Щоб любовю Україна
Із неволі сильна встала
І любовю у всім світі,
Наче сонцем засіяла.

Я. Вільшенко.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажають

усім членкам Союзу й Редакції „Променя"
членки ВІДДІЛУ ім. КАЛИНА в ГЕМІЛТОНІ, Онт.

Анастасія Параш, голова **Оля Процівят,** секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає всім своїм покупцям і приятелям
В. І. ПЕРЕПЕЛЮК і сини
CENTRAL MEAT & GROCERY LTD.
79 Main St. Flin Flon, Man.
1702-3 Sherrit Ave., Lynn Lake, Man.

РІДНОМОВНИЙ КУТОЧОК

Жаргон

Мабуть, що всім нам приходиться стрічатися з людьми, у яких в розмові панує, так званий, жаргон — три слова по українськи — четверте по англійськи, або наполовину. Часом ціле речення по англійськи і знов по українськи.

Чому? — питаємо себе. Знаємо дуже добре, що та людина може говорити одною і другою мовою, вміє розрізнити українську мову від англійської, однак пливе цілий потік мішанини.

Не маємо тут на думці вживання інтернаціональних слів, які прийняті в мові науковій, якими користуються різні народи в наукових працях, в журналістиці та інше.

Не маємо на увазі і тих особі, які опановуючи рідну мову не можуть в певній хвилині знайти відповідного слова і попереджуючи, заміняють його англійським з метою висловитись опісля належно.

Але ось приходиться стрічатися з людьми, які навіть мають до діла з навчанням дітей в рідних школах, при кермі молодечих організацій, між членками в товариствах. Панує жаргон у розмові з друзями, в домах, на зборах.

Ось послухаймо, що каже словар чужомовних слів про слово жаргон: „зіпсована різними сторонніми впливами говірка."

Ми можемо покликатися на звичку, що увійшла, можливо, помимо нашої волі в нашу щоденну мову.

Але ця звичка обнижує красу нашої мови, збіднює її особливо в слуху наших дітей та свідчить про непошану до неї.

Чи ви колинебудь пробували говорити до англомовної людини, яка української мови не розуміє і вмішували туди українські слова? Уявім собі, що так би сталось, то як ця людина сприйме нашу розмову і взагалі, що вона подумає.

Жаргону в нашій мові треба вистерігатись, як недбальства. Мова є свідоцтвом нашої інтелігенції і самопошани, яка входить в нашу організацію, як один з її принципів.

Пригадується мені такий випадок: На чисельнім громадськім зібрані йшла дискусія над виховальною системою. Між дискутантами виступив один добродій з метою дати цілий виклад про збереження української мови. Предсідник звертає йому увагу, що ця точка є на програмі і коли буде про це мова, що він може забрати знов слово.

— Ол райт! — випалив дискутант і сів. Заля вибухнула голосним сміхом.

Привернім чистоту нашій рідній мові, осуваючи з неї сторонні впливи. А читання книжки, часопису дасть нам багатющий засіб слів виявляти свої думки так, як личить кожній інтелігентній людині.

ПОНОВНИЙ ВИБІР МАРУСІ БЕК

Українська преса в Канаді й Америці повітала новинку про поновний вибір Марусі Бек до Міської Ради м. Детройту в ЗДА.

Вибори відбулися в Детройті 2-го листопада 1965 р. і Маруся Бек одержала поверх 218 тисяч голосів. Речинець її каденції є чотири роки.

Маруся Бек відома в Канаді не менше як і в Злучених Державах Америки. Крім того, що вона від ряду літ повнила службу в Міській Раді Детройту. Вона знана серед української спільноти обидвох країн та тішиться немалою популярністю, як серед чужих, так і серед своїх.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю щиру подяку всім моїм приятелям та знайомим, які так численно прийшли з поміччю і розрадою в часі трагічного випадку-втрати мого сина, бл. п. Мирона, а вкоротці по тім, смерті і похороні мого чоловіка бл. п. д-ра Івана Вацика.

Зокрема дякую місцевим парохам: Всеч. о. Пахолкові Всеч. о. Ґерусові за їх похоронні відправи, і всім тим, що зложили датки замість квітів на Організацію Поборювання Недуги Рака. Всім засилаємо наше скромне спасибі. **Наталка Вацик, син Іван і донька Орися з родиною**

Найщиріші святочні побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилають
ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. СВ. ОЛЬГИ
Етелберт, Ман.
Михайлина Козар, голова **Анна Савчук,** секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим покупцям і прихильникам
від
M. & S. MEAT MARKET
& GROCERY
444 King St. Phone JU 2-4943
WINNIPEG

ВИСТАВКА І РОБІТНЯ З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ САСКАЧЕВАНУ В ЙОРКТОНІ

З нагоди святкувань 60-літнього Ювілею провінції Саскачевану, Саскачеванський Комітет Мистецтва погодився влаштувати в Народнім Домі в Йорктоні в днях 21 і 22-го вересня 1965 р. робітню української вишивки (Ворк Шоп).

Відповідальність за переведення цієї робітні взяло на себе жіноче товариство, відділ Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки. Ініціяторка пані Анастасія Лис очолювала цю робітню, яка також належала до льокального комітету вистав (Мистецький Комітет Ювілейного Фестивалю в Йорктоні).

Головною інструкторкою цієї робітні була всім добре відома й заслужена українська діячка, високодостойна пані Савеля Стечишин, яка є авторитетом у цій ділянці. Вона дала ряд інформативних викладів та лекцій про різні взори і стіби українських народніх вишивок та національних страв. Тому, що на виклади були запрошені жінки інших народностей, лекції відбувались в англійській мові.

Мейор міста Йорктону, п. В. Фитчнер офіційно відкрив робітню і висловлюючи оцінку цієї праці, між іншим, звернувся до всіх учасниць із закликом зберігати свої батьківські традиції мистецтва, бо вони є свідоцтвом талановитости народу та його культурного багатства.

У злуці з робітньою була улаштована виставка ручних робіт, яку очолювала пані В. Трофанюк. При помочі та добрій кооперації інших членкинь, вони зібрали около 300 кусників, а деякі з них музейної вартости. Були тут модерні убрання, прикрашені українською вишивкою, моделі убрані в правильних повітових строях, як також живі моделі — старші пані убрані у своїх давніх народніх строях.

У виставку був включений накритий святочний Різдвяний стіл, на якім були колачі, дідух, свічки і 12 Свят-Вечірніх страв.

У дводенній робітні брало участь 58 осіб з дальших околиць, крім наших членкинь. Більше число присутніх було на вечірніх лекціях. Сумківці дуже гарно себе зарепрезентували останнього вечора, користаючи з курсу про національні строї з ріжних частин України.

По закінченні лекцій, пані А Лис подякувала всім, що у який будь спосіб причинились до цього проекту. Покликані до слова промовляли також: пані Е. Погорлик, заступ. голови жін. т-ва в Йорктоні вручила пані С. Стечишин корсаж і зложила подяку за її труди у виготовленні такого цінного матеріялу і за посвяту свого часу. Пані Лі Колініс, репрезентантка Саскачеванського Мистецького Комітету висловила вдоволення з цінних лекцій, за які дала признання їх лекторці, а за прекрасну виставку панням відділу. Д-р Стефанія Потоцька, представниця Льокального Освітнього Комітету і Католицького Товариства зложила подяку за улаштування цього проекту, тому, що він є на високому культурному рівні, корисний для українського жіноцтва і що працю на полі народного ручного мистецтва ми повинні шанувати та її продовжувати.

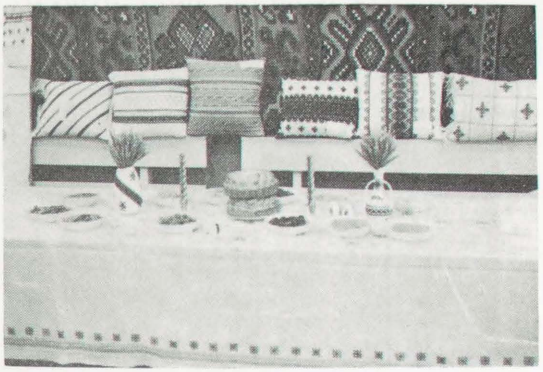

Сзітлина — фрагмент з виставки у Йорктоні

На закінчення того вечора, членки нашого відділу, убрані у вишиваних блюзках гостили учасниць і гостей чаєм та українським печивом.

Параскевія Семенюк, кор. секр.

Савеля Стечишин, лекторка

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм покупцям і приятелям
SYTNICK FLOWER SHOP
177 Oak Street, Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім своїм приятелям
бажають
ПЕТРО й СОФІЯ ГРИНИК
7812—106 Ave., Edmonton, Alta.

УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО НА ТИХООКЕАНСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ ВИСТАВІ

Світлина з виставки і демонстрації писання писанок — зліва направо: Ольга Кіндрачук, Лилія Митрук, Оксана Сироїд, Анастасія Рурик, Анастасія Воробець, Люба Кут.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки у Ванкувері взяв активну участь в Тихоокеанській Національній Виставі (Pacific National Exibition), яка відбулась у Ванкувері в другій половині м. листопада 1965 р.

Комітет, що його очолювала пані Люба Кут, старанно вибрав найкращі речі з українського ручного народнього мистецтва: вишивки, кераміку, різьбу, ляльки в народніх строях й інше, репрезентуючи різні частини України. Все це було розложене в окремих двох шафах. На кожній речі була прикріплена відповідна метрика, яка давала глядачам точну інформацію, з котрої частини України та річ походить. Виставка викликала широке зацікавлення та привертала увагу глядачів.

Найцікавішою точкою на цій виставі була демонстрація писання писанок, яка одержала найвищу оцінку від Комітету Домашнього Мистецтва (Home Arts Committee). Місце для демонстрації було дуже добре улаштоване нашими панями. При демонстрації були надруковані інструкції для глядачів. Численні відвідувачі були вдячні за інформації та захоплювались досконалістю і спритністю демонстранток.

Участь нашої організації в такій і подібних загально-канадійських імпрезах є одним з найкращих способів, яким ми можемо засвідчувати наш вклад у канадійську культуру. Цим способом ми звертаємо увагу загальної і широкої публіки на творчу наснагу і здібности українців. Цією інформативною службою в аспекті нашої контрибуції, ми здобуваємо повагу, як одної з передових етнічних груп у Канаді.

Пані Люба Кут була відповідальна за зорганізування цього проекту і наш відділ оцінює її старанну працю та всіх тих, що причинились до успіху в цій виставі.

Цей короткий огляд я подала на прохання Комітету Домашнього Мистецтва (Home Arts Committee, PNE), в якому нас дві українки — пані Галя Токарик і я є членками цього року. Рівночасно маю приємність бути членкою Ради Директорів Тихоокеанської Національної Виставки (Board of Governors of the Pacific National Exibition). Працюючи на цій позиції, почуваюся гордою за красу українського народного мистецтва, а зокрема за таку успішну участь членок відділу Союзу у Ванкувері.

Емілія Остапчук

„Веселих Різдвяних Свят"

Це справляє нам велику приємність привітати кожного із наших покупців в цю пору року та побажати вам і вашим святочних днів повних радости. Найщиріші побажання від персоналу й управи Сімпсонс-Сірс.

SIMPSONS-SEARS

ЗВІТ ПРОВ. З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК У МАНІТОБІ

Провінціяльний з'їзд Союзу Українок Канади в Манітобі почався в пятницю, 12-го листопада, 1965 р. ввечері при участи поважного числа делеґаток і гостей.

Голова пров. екзек., панна Т. Гаврисишин офіціяльно відкрила сесію промовою, в якій привітала делеґаток, гостей, а зокрема запрошену гостю доповідачку Й. Михайленко з Саскатуну.

У своїм обширнім привітальнім слові панна Гаврисишин, оцінивши активність відділів у Манітобі, радіє, що бачить таку гарну репрезентацію на нашім провін. з'їзді. І хоч це є порядком правил нашої організації, щоб кожний відділ брав активну участь у з'їзді, то рік 1965-тий був багатий різними більшими зібраннями громадянства, як наш головний З'їзд в Торонто, відкриття Інституту П. Могили в Саскатуні, Собор УГПЦ у Вінніпезі і недавно відбутий Конґрес Українців Канади, а крім того місцеві збори та наради й конференції, в яких членки Союзу Українок Канади були обов'язані брати участь.

„Помимо того — говорила панна Гаврисишин, — ми уважали за потрібне скликати цей з'їзд, щоб не тільки звітувати про нашу працю, але щоб ми могли спільно порадитись над проблемами в діяльности нашої організації. Ми знаємо, що в житті постійно заходять зміни, тож і в організаційнім житті ми бачимо ці зміни. Нам треба до тих обставин пристосовуватись, шукати нових метод праці, не нарушуючи ідеологічних тез і засад Союзу Українок Канади".

Молитву провів Всеч. о. В. Слюзар, парох Катедри Пресв. Тройці, також зложив привіт і побажання, щоб з'їзд осягнув ті цілі, для яких ми на ці наради зібрались.

До президії були покликані пані: Н. Когуська, О. Завісляк, Йоанна Михайленко з Саскатуну. Президію очолювала голова, Т. Гаврисишин. Секретарками були О. Долинчук і А. Сарчук.

До номінаційної комісії були вибрані пані: М. Копельчук, А. Воробець і В. Фещук; до резолюційної — пані: Н. Когуська, М. Білоус і Т. Гаврисишин.

Вшановано відійшовших членок організації хвилиною мовчанки.

З огляду на те, що голова Союзу Українок Канади пані А. Токарик була в організаційній обїздці відділів у Саскачевані, центральну управу Союзу заступала редакторка Н. Когуська. У своїм обширнім привіті, пані Когуська з'ясувала проекти праці нашої організації в цілому, згідно з ухвалами нашого з'їзду, що відбувся минулого року в Торонто. З головніших наших проектів це поширення книжки „Батьки і діти" між членством Союзу, шкільництво, фундація, 100-річча Канади, праця над студіями української мови, інструкторські курси, молодші відділи СУМК і садочки та журнал „Промінь". Вітаючи поважне число делеґаток, гостей, оцінила солідно зорганізовану працю провін. екзекутиви і добру програму з'їзду.

Слідували привіти делеґаток: А. Павлик — відд. ім. Л. Українки — Вінніпеґ, В. Ковальчук — відд. ім. княгині Ольги — Вінніпеґ, М. Мандзюк — відд. ім. Л. Українки — Овкборн, М. Чубей — відд. ім. О. Кобилянської — Роза, В. Фещук — відд. ім. О. Кобилянської — Сондавн, О. Юзвишин — відд. ім. Л. Українки — Ст. Боніфас, А. Гудима — відді ім. Л. Українки — Транскона, М. Копельчук — відд. ім. Доньки України — Роблин, М. Білоус — відд. ім. Л. Українки — Давфин, В. Ґоряк — відд. ім. О. Кобилянської — Вінніпеґ, Г. Перепелюк — відд. ім. Доньки України — Флін Флон, М. Негрич — відд. ім. О. Кобилянської — Вайта. Писемні привіти: М. Козар — відд. ім. Св. Ольги — Етелберт, Д. Куцак — відд. ім. Св. Ольги — Сірко, М. Друль — відд. ім. Л. Українки — Мензі, М. Чвалюк — окружної представниці округи Овкборн.

Панна Т. Гаврисишин представила гостю-доповідачку пані Йоанну Михайленко. У першій частині своєї доповіді пані Михайленко поділилася з присутніми своїми враженнями й спостереженнями з Національної Конференції Канадійських Словян, яка відбулася в Бенф. Альберті, минулого літа. В другій частині промови пані Михайленко говорила про конференцію Інтернаціональної Федерації Жінок Університетської Освіти, яка відбулася в Брисбейн, Австралії. Тема конференції: „Перенаселення і соціологічні й освітні проблеми, що з цього виринають". Свою цікаву й інформативну промову доповідачка доповнила висвітленням гарних світлин із східніх країн. Пані Михайленко також розповіла про свою зустріч з українцями в Австралії, про їх працю на громадськім полі.

По закінченні вечірньої сесії відбулося чайне прийняття, що його улаштували місцеві відділи. Учасники з'їзду мали нагоду оглянути музей й виставку українських ляльок, які були визичені від філії мистецтва й музею при Східній Екзек. С.У.К. в Торонто.

Друга сесія з'їзду Союзу почалася в суботу рано, 13-го листопада, 1965 р. в приміщенні Колеґії св. Андрея. Членки пров. управи здавали звіти з цілорічної діяльности, з чого делеґатки довідалися що: відбулося два окружні з'їзди, зорганізовано виставку й показ писання писанок в публічній бібліотеці в Форт Ґері, вислано чотири обіжники, де були порушені справи як — 5-ліття „Променя", стипендійний фонд, Конґрес Комітету Українців Канади, головний З'їзд Союзу Укр. Канади, українська мова, голова пров. управи й інші членки брали участь в різних святах поодиноких відділів, в піврічних і річних зборах Манітобської Ради Жінок, в Конференції Кенедієн Сейфті Кавнсил, в передз'їздовій конференції СУС, в Конґресі КУК, в головнім з'їзді С.У.К. Членки викладали лекції на літніх курсах Колеґії св. Андрея.

Пані Ольга Завісляк реферувала справу молодших відділів СУМК, підкреслюючи брак відповідних вказівок і брак зацікавлення молодшими відділами СУМК у самих родичів. Відбулася жвава дискусія над цією точкою, в якій брали участь, пані: Харенко, М. Сеніцька, А. Павлик, О. Долинчук, Н. Когуська, Г. Ласько, М. Білоус і Т. Гаврисишин.

Пані Сеніцька дала короткий перебіг про Фундацію ім. Н. Кобринської. Під час дискусії на цю тему, голова Т. Гаврисишин підкреслила, що з цього фонду вийшла цінна праця авторки Тоні Горохович, „Батьки й Діти", підручник для молодих матерей.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
HILTON RESTAURANT
Елегантне урядження, добірні українські страви
Лев Яворський, властитель
812 Main St. Winnipeg, Man.

Пані Сарчук говорила про журнал „Промінь". Звернула увагу, що цього року відзначуємо 5-ліття журнала й з тої нагоди відділи й поодинокі особи складають пожертви, але фінансування журнала і приєднування нових передплатників мусять бути нашою невідкладною справою й в майбутньому. Перед нами зараз стоїть важливе питання, як вплинути на молодших членок, щоб більше читали по українськи.

Панна Гаврисишин додала, що журнал підніс престіж нашої організації. Обов'язком кожної членки Союзу Українок є передплачувати журнал, як також давати матеріяльну піддержку.

Склад манітобської провінціяльної екзекутиви Союзу Українок:

Теодора Гаврисишин — голова
Ольга Завісляк — уступивша голова
Докія Папіш — 1 ша заступниця
Єлисавета Білич — 2-га заступниця
Ольга Долинчук — рекордова секретарка
Анастасія Сарчук — кореспондентка секретарка
Марія Симчич — касієрка
Ангелина Павлик — голова комітету філії Мистецтва й Музею.

Референтки: Галя Ласько — культурно-освітня, Розалія Кондра — Стипендійна, Марія Білоус — журнала „Промінь", Марія Юрків — Цивільної Оборони, Ольга Фуга — Горожанства, Галя Майба — архіву, Константина Сарчук — прес. до Асоціяції Консументів Канади, Теодора Гаврисишин — предс. до Провінціяльної Жіночої Ради.

Контрольна комісія: Евдокія Павлюкевич, Вікторія Ґоряк, Марія Кушнірик.

Окружні представниці: Марія Білоус — Давфин, Марія Копельчук — Роблин, Михайлина Чвалюк — Овкборн, Гафія Перепелюк — Флин Флон, Марія Ілюк — Сондавн.

На організаційний фонд делеґатки й гості зложили $180.50.

Ольга Долинчук і Анастасія Сарчук — секретарки з'їзду

РЕЗОЛЮЦІЇ, УХВАЛЕНІ НА З'ЇЗДІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В МАНІТОБІ

Молодший відділ СУМК: З уваги на те, що Союз Українок Канади займається виховною працею підростаючої молоді, сформованої у молодших відділах СУМК, підготовляючи їх на майбутніх членів Союзу Української Молоді старших та заслухавши доповідь референтки Молодших відділів СУМК, з'їзд стверджує, що Молодші відділи СУМК, потребують більше уваги дорослих, співпраці між Молодшими і Старшими відділами, вияву більшої пошани у всіх аспектах діяльности.

Фундація ім. Наталії Кобринської: Згідно з ухвалою головного з'їзду Союзу Українок Канади, щоб надалі продовжувати інтенсивну працю над побільшенням фондів Фундації ім. Наталії Кобринської, яка служить видавничим справам нашої організації, цей провін. з'їзд Союзу Українок у Манітобі звертається, як до поодиноких членок то так і відділів, щоб при кожній можливій нагоді складали і збирали пожертви на Фундацію і тим способом причинювались до її росту.

Книжка „Батьки і діти": З'їзд Союзу Українок в Манітобі повітав нововидану Союзом Українок Канади з фондів Фундації книжку „Батьки і діти", оцінює зміст книжки як позитивно виховальний і помічний українським матерям у їх завданні, висловлює оцінку її авторки Т. Горохович за труди та поручує кожній членці цю книжку для себе набути.

Назустріч 40-річчю організації: Заслухавши проекти та пляни у справі святкування 40-річчя нашої організації, яка мала б початись в грудні 1966 року і продовжувалась би до грудня 1967-го, цей з'їзд йде назустріч плянам центральної управи, піддержуючи її у конкретній праці ювілею.

Журнал „Промінь": Вітаючи 5-річчя журнала „Промінь", оцінюючи його зміст і значення для цілої нашої організації, цей пров. з'їзд апелює до кожної членки по відділах у Манітобі бути передплатницею і читачкою „Променя"; разом з тим з'їзд рекомендує, щоб відділи, бодай раз у рік улаштували якусь імпрезу на „Промінь" і піддержували його фінансово.

В справі позаочних курсів української мови: Керуючись фактом, що багато студентів, а між ними й поважна частина членок Союзу Українок користають з позаочних курсів української мови, яку увів Департамент Освіти в провінції Саскачевану, цей з'їзд Союзу Українок Канади припоручує провінціяльній управі звернутись до Департаменту Освіти у Манітобі, щоб подібні позаочні курси української мови було уведено в Манітобі.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
всім своїм клієнтам і прихильникам
і всьому українському народові
в Україні й у світі
бажає
MARY A. WAWRYKOW, Q.C.
WAWRYKOW & OGARANKO
Baristers and Solicitors
Notaries Public
544 Selkirk Ave., **Phone 589-8339**
WINNIPEG 4, MAN.

Світлина з вистави на Святі Книжки: Зліва направо пані: М. Люта, Р. Лека, П. Дверній чук, К. Гавришук, М. Пилипюк, А. Ігнатюк, Є. Стефанюк, добр. А. Міненко, Г. Дрозд, Ю. Гайовська, М. Мартинюк, П. Кумпан, О. Собчак (сидить) Н. Гриняк, П. В'юн.

СВЯТО КНИЖКИ

Відділ С. Русової
Лонґ Бренч, Онт.

В неділю 24 жовтня 1965 р о год. 7 вечора, у залі церкви св. Димитрія відсвятковано Свято Книжки.

Увійшовши на залю приємне враження робила виставка вишиваних, різьби, книжок і журналів. Вишивки були від 1915 року до найновіших. Собою звертали увагу дві чудово вишиті картини, а саме: мати з дитиною і козак з дівчиною. Книжки і журнали, також була дорогоцінність сьогоднішнього часу, навіть були видання Центральної Ради і ще старші. Ціла виставка була уміло розложена і в цілому робила враження чудової писанки.

Свято відкрив дитячий хор рідної школи під кер. уч. І. Боднарчук піснею — „О, Україно"!

Відтак пані М. Мартинюк покликала голову відділу пані П. Кумпан далі переводити програмою свята.

Настоятель Всеч. о. Т. Міненко виступив з доповіддю, про технічний розвиток книжки в світі й на Україні та її значення на сьогодні.

Учні 3 і 4 кляси: Оксана Гриняк, Ліза Литвин, Василь Гавриш виконали деклямацію „Рідна мово".

Учень 5-ої кл. Р. Пендюк деклямував вірш В. Сосюри — „Любіть Україну". Учні 1-ої і 2-ої кл. виконали деклямацію „Зайчик".

Заст. голови пані М. Мартинюк в скороченню оповіла про життя і творчість письменників Буковини: Ю. Федковича, О. Воробкевича, О. Кобилянську, Д. Загула та інших. Добр. Міненко прочитала — „Обряд сватання на Україні".

Пані Н. Гриняк перечитала „Моя співуча українська мова" та сказала кінцеве слово, подякувавши організаторам і виконавцям та запросила всіх присутніх на чайне прийняття та оглядини вистави.

Доповіді були дуже старанно підготовані, що робило приємне враження на слухачів а також концертові точки з дітьми були приготовані добре. Це заслуга наших учительок: П. Кумпан, М. Мартинюк, В. Шапка. Ціле свято перейшло з великим успіхом. З цієї нагоди 25 дол. на 5-ліття „Променя", а 10 дол. на пресовий фонд.

Друга велика імпреза відбулась на 7 листопада 1965 р. Наша громада святкувала подвійне своє свято — 25-ій ювілей громади і свято свого патрона Св. Димитрія. Наше жіноцтво з відділу взяло численну участь, приготовило обід, брало участь в усіх ділянках цього свята. З цієї нагоди наш відділ подарував громаді 500 дол. готівкою, а на 550 дол. придбав чудові накриття на престоли до церкви, золотого кольору з матерії такої як фелони. Наша членкиня пані Г. Дрозд пошила їх в майстерний спосіб, а за свою працю нічого не взяла. Членки відділу оцінили її працю.

Н. Гриняк, секр.

Редакції „Промінь" й усім членкам Союзу
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
ТА ВЕЛИКИХ УСПІХІВ
желають членкині відділу ім. Л. Українки
в Давфині, Манітоба
Марія Андрейчук, голова **Марія Білоус,** кор. секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає своїм членам і симпатикам
Кредитова Кооператива Північного Вінніпегу
NORTH WINNIPEG CREDIT UNION SOCIETY LTD.
544 Selkirk Ave. Winnipeg 4, Man.
(у власному домі) Tel. JU 9-8808

ПРИВІТАННЯ В ДЕНЬ УРОДИН

По короткому відпочинку минулого літа наші членки і приятельки зібралися разом в неділю 12-го вересня 1965 р. щоб привітати пані Тетяну Тучак з нагоди дня її уродин.

Привітала іменинницю, пані А. Євчук, голова відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги при Катедрі св. Володимира. Склала щире побажання, згадала ту працю, яку пані Тучак виконувала ще від самих початків, як ще працювала в Вінніпегу, а відтак приїхавши до Торонта, пані Тучак далі продовжує свою працю при відділі.

Коли доводиться нам писати про пані Тучак і розглядати те все, що було тоді, годі так точно все описати. Пані Тучак є працьовита членка, була добра мама, виховала своїх свідомих дітей, так як вона уміла. Належить пані Тучак до тих перших піонерок, що спільними силами будували церкви, народні доми, інститути і так далі. Ці люди поклали багато труду біля розбудови культурного громадського життя тут в Канаді.

Також привітали іменинницю, пані Анастасія Чумак, пані М. Гужда і пані А. Бойко.

Від їх щирих слів віяло такою сердечністю, що пані Тучак зворушено подякувала всім за таку велику присутність і що її привітали в день уродин.

Наші членки провели приємний час на товариській гутірці. З тієї нагоди пані Т. Тучак зложила 5 дол. на ювілейний фонд „Променя". **А. Є.**

ПРИЄМНА НЕСПОДІВАНКА

Ніягара Фалс

В суботу 6-го листопада 1965 р., рідня, приятелі, сусіди та знайомі зробили приємну несподіванку п-ву Остапові та Варварі Лисим у Ніягара Фалс, Онт., з нагоди переходу до нового й модерного дому в одній з найкращих дільниць міста Ніягара Фалс. Всі з'явилися в призначений час, так що й господарі не сподівались.

Настоятель Української Православної Церкви св. Апостолів Петра й Павла з Ніягара Фалс, о. Степан Гуцуляк, освятив повним чином новий дім. При освяченні дому допомагав хор під диригентурою брата пана Лисого з Ґримзбі, Онт.

Після освячення хати, всі присутні гості зійшли до просторої відпочинкової залі до спільної вечері. За вечерею говорило багато промовців. Всі бажали господарям хати багато щастя, повного здоров'я та многих літ. З поміж бесідників виступали: брат пана О. Лисого з Ґримзбі, син п-ва Лисих Володимир, який є учителем середньої школи, пан Іван Сиротюк та пані М. Кіслюк, які й були організаторами цієї несподіванки, пан Д. Губка, голова церковної громади з Ніягара Фалс, о. Степан Гуцуляк та багато інших.

Пан Остап і пані Варвара Лисі подякували щиро всім за таку милу несподіванку. Під час вечері присутні склали 28 дол. на рідну пресу, з чого призначено 10 дол. на „Промінь".

Господарям бажаємо щастя й здоров'я в новій хаті, а жертовдавцям щире спасибі.

С. А. Г.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЗА 25-ЛІТНЮ ПРАЦЮ

Редфілд, Саск.

В неділю, 20-го червня, 1965 р. відділ ім. Лесі Українки в Редфілд, Саск., відзначував 25-ліття приналежности чотирьом членкиням.

Свято почалося Вечірнею в церкві, яку відправив Всеч. о. Зузак. У своїй проповіді о. Зузак особливо підкреслив працю жіноцтва при Церкві і дав признання за їх діяльність при Союзі Українок Канади.

Після Вечірні присутні перейшли до Народного Дому, який був відповідно прибраний для програми. Свято почалося відспіванням „О, Україно". Вступне слово сказала пані Оля Никіфорук і була предсідницею програми. Вона привітала гостей, які прибули з Норт Бетлфорду і Виткова. Слідувала „Молитва" що її відспівав жін. хор. Пані Оля Никіфорук прочитала привіт від централі Союзу Українок Канади, а пані Олексюк дала привіт з відділу у Витків.

Історію місцевого відділу від його початків від 1922 року дотепер прочитала пані Марія Котик. В 1957 році відділ святкував 35-літній ювілей і тоді були відзначені і отримали грамоти такі членкині: пані Югася Дмитрук, Василина Никифорук, Параска Котик, Катерина Маліцька, Доця Підвербецька, Настя Заболотна, Марія Плюта і Настя Никіфорук.

Слідувала гуртова пісня „Через балку летить Галка". Заступниця голови, пані Стефанія Никіфорук вшанувала корсажами гостю бесідницю добр. Зузак і чотирьох відзначених членкинь пані Марію Дмитрук, Олесю Ковальську, Олю Ружецьку і Югасю Підвербецьку.

Добр. Зузак вручила грамоти, а пані О. Никифорук прочитала діяльність кожної при товаристві. Присутні відспівали „Многая літа" відзначеним членкиням.

Слідував реферат добродійки Зузак про зорганізування Союзу Українок Канади і про завдання української жінки в організації.

Голова тов. пані Оля Ружіцька сказала кінцеве слово. Вона подякувала всім присутнім за таку численну участь і всім тим, що причинились до успішного свята.

На закінчення відспівали „Де згода в родині" і „Боже щасти". Слідувала перекуска, при якій переведено збірку на журнал „Промінь" в сумі 25 дол.

Марія Котик

ПРИВІТАННЯ З НАГОДИ ГОСТИНИ

Росбурн, Ман.

Членкині відділу ім. Лесі Українки та приятелі улаштували тепле і сердечне прийняття для своїх гостей — п-ва І. Антонійчуків, які загостили до нас з далекого Торонта. Була це для нас радісна подія.

Прийняття відбулось в неділю 18 липня 1965 року в домі пані Стренк. Гостей у дверях дому стрінула голови відділу, пані Анна Бельбас і вшанувала нашу дорогу гостю китичкою квітів. По гостиннім прийнятю, присутні вручили нашим гостям скромний подарунок на памятку, а з тої нагоди засилаємо на ювіл. фонд „Променя" 5 дол.

Складаємо вам, пані Редакторко, та журналові „Промінь" найкращих успіхів у дальшій праці для нашого жіноцтва і українського народу.

Анна Бельбас, голова,
Марія Коник, секр.

ПОПРАВКА

У звіті з річної діяльности відділу ім. Олени Пчілки у Вест Форт Вільямі, що поміщений в числі 10 журнала за м. жовтень, на стор. 29-тій, у виказі імен сестриць зайшла помилка — має бути пані Деренівська замість Веденівська. — **Ред.**

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

До цього відділу дописує референтка Домашної Економіки. У всяких справах з питаннями по цій ділянці просимо звертатися на адресу референтки панни Фарини:

Miss Rose Faryna, 9638—86 St.,
Edmonton, Alberta.

Начинювана риба

3 фунтова риба (щупак або короп), 1 середня цибуля, 1 горнятко тертої булки, 4 ложки масла, ½ горнятка молока, 1 яйце, 1 ложка зеленого кропу (або сухого), сіль і перець до смаку.

Почистити і помити рибу. Насолити легко зі середини і на зовні. Перетримати в холоді через ніч. Здійняти дуже уважно шкіру, починаючи від голови. Уважати, щоб не ушкодити шкірки. Зібрі залишити і не відрізувати. Вибрати хребет і ості. Мясо змолоти разом з цибулею на машинці. Булку легко зарумянити в маслі, мішаючи, щоб не припалилася. Прохолодити. Скропити зарумянену булку молоком. Додати розбите яйце, заправу кропу (як нема кропу можна дати петрушку, свіжу або сушену), посолити і поперчити до смаку. Змішати заправлену булку з меленим рибним мясом. Наповнити тією начинкою рибну шкірку і зашити отвір. Уформити рибу, щоб виглядала природно. Положити рибу на грубий восковий папір, скропити рибу з обох боків топленим маслом або оливою, обгорнути папером і дати до вимащеної ринки. Пекти спочатку в гарячій печі (425 ст. Ф.), а відтак знизити температуру до 300 ст. Ф. Пекти від 45 мінут до 1 години. Коли готова, вийняти нитку і виложити цілу рибу на загріту довгу тарілку. Подавати з помідоровою підливою.

Подала Текля Ґурська, Ґронлид, Саск.

Оцет зовсім знищує запах риби; ганчіркою, змоченою в оцті протріть посуд після риби а потім прополощіть теплою водою.

Медівник

3 ложки масла, ½ горнятка рідкого меду, 1 яйце, 1 ложечку тертої цитринової шкірки, 2 ложечки цитринового соку, 1½ горнятка пересіяної муки ¼ ложечки соли, ⅛ ложечки соди, 1 ложечку порошку до печива, (бейкінґ павдер), ½ горнятка квасного молока, 1 горня січених дактилів (дейтс), ½ горнятка січених горіхів.

Розмішати масло з медом. Додати яйце, шкірку і сок і добре замішати. Пересіяти муку, сіль і соду, і порошок до печива і додати до першої розмішки наперемін з молоком. До дати дактилі і горіхи на останку. Вилити до вимащеної бляшки. Пекти в 350° температурі 50-60 мінут.

Ґуляш з капустою

1 фунт свинського мяса, ½ фунта телятини, ¼ горнятка муки, 1 ложечку соли, 1 ложечку червоної паприки, Оливи до печива, ½ горнятка посіченої цибулі, ½ горнятка води, 3-4 горнят квасної капусти, 1 ложку кмінку, 1 горнятко квасної сметани.

Порізати мясо на дрібні кусники (1 цаль). Перемішати з мукою, сіллю і паприкою. Дати трохи оливи до пательні і добре присмажити мясо. Додати цибулю і воду і поварити одну годину. Виполоскати квасну капусту і зцідити воду. Додати капусту до мяса і варити разом ще пів години, щоб м'ясо добре зварилося. Тоді додати ¾ горнятка сметани і пригріти, щоб лише закипіло. Викласти на полумисок, потрусити кмінком, паприкою і додати решта сметани.

Домашне чищення одіння

Господині повинні негайно вичистити плями на убранню перед пранням. Деякі звичайні плями досить легко вичистити, але деяки дуже тяжко, — спеціяльно коли вони довго застоєні або утерті в полотно. Найбільші проблеми маємо з дитячими речами. Однак можна спробувати вичистити плями на убранні, що надається до домашного прання. Як не можна вибрати плями вдома, треба дати до доброї фірми чищення.

Кейк з моркви

4 яець, добре вибитих, 2 горнят білого цукру, 1⅓ горнятка оливи, 3 горнят муки, 2 ложечки порошку до печива, 2 ложечки соди, 1 ложечка цинамону, 1 ложечка ванілії, ½ ложечки соли, 1 горнятко родзинків, 1 горнятко волоських горіхів, мелених, 3 горнят тертої моркви.

Вибити оливу з цукром, додати вбиті яйця і все разом добре вбивати. Пересіяти всі сухі складникі і разом з сирою морквою додати до маси. Накінець додати родзинки оріхи і ванілію. Пекти в мірно гарячій печі поверх 350° одну годину і 15 хвилин. Форму треба добре вимастити маслом.

Подала Катерина Шот

З ДНЕМ УРОДИН КЕЛҐЕРІ, АЛТА.

В неділю, 3 жовтня зараз по Богослуженню, зійшлися в залі під церквою знайомі і друзі Р. Стифанчук, щоб ушанувати її з днем уродин. Гості засіли за гарно прибраний стіл, де Всеч. о. Фик провів молитву. Пані в. Григориїв привітала пані Стифанчук теплими словами і побажала їй многих літ. Присутні встали і відспівали їй „На многії літа". По смачній перекусці промовляли, Всеч. о. Фик, пані П. Андрусяк, голова тов. ім. Ольги Басарабової також син, пані А. Ткачук вітала пані Стифанчук і вручила їй від присутних гарний дарунок, пані Стифанчук устала й подякувала за прийняття для неї, і за гарний дарунок.

Присутні гості зложили $6.50 на пресовий фонд „Променя".

Єлена Коваль

СПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

В ч. 10 з жовтня 1965 р. на стор. 18 в дописі про „окружний з'їзд С.У.К. у Вайті, Ман." було помилково пропущено імена делеґаток, які склали привіти, а саме: Клавдія Долинчук — відділ ім. св. Ольги з Толстой та Домка Чоботар — відділ ім. св. Ольги з Сірко. Також замість К. Павлик мало бути А. Павлик.

ЛИСТУВАННЯ З ЧИТАЧАМИ

Відділи і поодинокі членки з посвятою продовжують на місцях свою працю в користь журнала „Промінь".

Перед нами список сколектованих передплат, ліста нових передплат, і жертв з відділу Доньки України у Монтреалі, що їх надіслала прихильна завжди добр. Л. Слюзар. На списку 8 нових передплат — (це справді багатий дар) — з того 2 нових передплаті придбала пані Анастасія Колісник, 1 нову передплату пані Галина Мельник, а 5 нових передплат придбала добр. Л. Слюзар.

На ювілейний фонд „Променя" відділ Доньки України зложив 50 дол. Про це пише добр. Л. Слюзар в листі так:

„3-го листопада, 1965 р. відбулися в нас місячні збори товариства і того ж вечора було улаштовано Свято.

Пані Влодзя Маланчук виголосила надзвичайно гарний реферат про значення книжки і звернула особливу увагу на наш журнал „Промінь". Її зазив, щоб наше жіноцтво піддержувало це так важне видавництво своїми передплатами, а цього року особливо з нагоди 5-річчя своїми жертвами на ювіл. фонд — збірка увінчалась успіхами: присутні зложили на цей фонд 50 дол.

Крім цих 50 дол., поза зборами зложили на мої руки 26 дол." (Імена осіб, що зложили пожертви в загальному виказі. Деякі поодиноки пожертви зложено раніше).

На закінчення бажаю всім співробітницям нашого цінного журнала, а зокрема нашій працьовитій і всіма нами любленій редакторці пані Наталі Когуській багато кріпких сил в її плодотворній праці для добра нашої посестри членки нашого Союза та Божого благословення".

Л. Слюзар

З нагоди 5-річчя „Променя" пересилаю 24 дол. Пожертви разом з побажаннями зложили такі особи: По 5 дол. — Анна Кокор, Анастасія Погранична; по 3 дол. — Марія Кей, П. Каміновський; по 2 дол. — Параня Гладинюк, Маруся Пизик, Марія Нагірна, Г. Гладинюк.

Вітаємо редакцію і всіх працівників журнала „Промінь". Бажаємо гарних успіхів на будуче, щоб ми могли славитись ним довгі роки.

Переслала: **Анастасія Погранична,** Ніягара Фалс

ПОПРАВКА

В привітанні з нагоди 5-річчя „Променя", що його переслало жіноче т-во ім. Л. Українки з Ґорлиц і було поміщено в ч. 8-9 на стор. 33 за підписом секр. Емілії Левчук зайшла похибка у назві місцевости. Має бути **Горлиц,** було надруковано Ґронлід. Також у списку місцевостей „Поїздка пані А. Токарек" було подано імя т-ва О. Басарабової — має бути Лесі Українки.

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають всім своїм приятелям
МИКОЛА і ГАЛЯ ВЛАДИ
97 Marshall Cresc., Winnipeg, Man.

Замість квітів на могилу бл. п. Юстини Савчук засилаю 10 дол. на розбудову „Променя".

При цій нагоді хочу привітати Ваш журнал із значним піднесенням його рівня в останніх роках та висловити кілька своїх думок і побажань.

Було б бажаним, щоб на сторінці „Домашне господарство", крім куховарських приписів були також різні поради та гутірки на господарські теми. Мене особисто цікавить розподіл часу в господарстві. Як організувати працю так, щоб господиня впоралася з домашньою роботою, щоб мати час і на забаву з дітьми, на товариське і громадське життя.

Цікаво також було б мати в журналі куточок гумору й час від часу прочитати добрий фейлетон.

Цікаво й корисно було б читати дискусійні статті на різні пекучі проблеми родинного та громадського життя, де читачки забирали б голос та висловлювали свої погляди...

Бажаю Вам якнайшвидшого росту та якнайкращих успіхів.

(Зам. редакції: цей лист наспів ще перед тим, поки нова референтка домашнього господарства почала працю на сторінці).

Олена Криштанович, Гемилтон.

Дуже дякую за прислання мені двох журналів „Промінь", де є згадка про українських чолових акторок в Галичині, в тім числі і про мене.

Ваш журнал цікавить мене віддавна, бо в нім я знаходила потрібний мені матеріял для вистав з дітьми і вишивки, а крім того він є цікаво редагований.

Бажалось би більше сценок, та всякого рода інсценізацій не тільки для дітей, але й старшої молоді, як також і віршів. Посилаю 5 дол. на пресовий фонд Вашого цінного журнала.

О. Карпяк-Бенцаль, Міннеаполіс, США.

Журнал „Промінь" я читаю через 5 років. Сьогодні відновляю мою передплату, щоб не бути післяплатницею. Засилаю передплату на три роки наперед і 5 дол. на фонд з нагоди 5-ліття нашого дорогого часопису. Бажаю Вам, пані Редакторко і всім, що працюють — здоров'я, витривалости і щоб наш „Промінь" постійно зростав числом своїх читачів.

К. Салдат, Саскатун

З нагоди 5-річчя журнала „Промінь" засилаю дар 3 дол. і передплату на два роки наперед.

Засилаю мою передплату, а також одну нову передплату для пані Марії Грицай в Етелберт, яка бажає читати „Промінь".

Прошу прийняти мою скромну ювілейну жертву на журнал 3 дол. Бажаю журналові найкращих успіхів на будуче.

Михайліна Козяр, Етелберт

„Промінь" мені подобається й я вдоволена з нього. Висилаю мою передплату і скромний дар — разом 5 дол. Бажаю, щоб і наступне 5-річчя завершилось добрим успіхом.

К. Боднар, Порт Алберні, Б. К.

Посилаю передплату на два роки і скромний прес. фонд разом 8 дол. Журнал „Промінь" для мене дуже дорогий і цінний. Хай Господь дає Вам сили і здоров'я цю велику працю провадити і ширити рідне слово ще много літ.

М. Т. Панчишин, Едмонтон

З нагоди 5-річчя журнала „Промінь", жіноче т-во ім. Княгині Ольги в Лашін, Квебек, сердечно вітає редакторку Наталю Когуську та співробітниць. Бажає Вам всім здоров'я і всього найкращого в майбутньому. Засилаємо 15 дол. на ювіл. фонд.

За управу **Т. Клемба**

Вітаю перше пятиліття журнала та бажаю його працівникам багато витривалости у їх відповідальній праці.

Хай наш журнал і надалі стоїть на сторожі нашої культури, а його проміння хай освічує наші українські доми.

Вірю, що наше жіноцтво надалі буде цінити його вартости та піддержувати своїми пожертвами. Особливо бажаю пані Когуській кріпкого здоров'я у її обовязках і такій важливій праці.

Вікторія Щербій, Едмонтон

Моя дружина передплачує „Промінь" поверх 5 років. Цей журнал ми обидвоє дуже оцінюємо. Я самий перечитую його і так само знаходжу поучаючі статті. Оцінюємо Вашу працю і дай Боже, щоб цей „Промінь" в скорому часі виходив два рази на місяць.

З нагоди 65-ліття уродин моєї дружини Анни, що припадають у грудні 1965 року, я висилаю $10.50 на три роки передплату, як родинний дарунок для моєї дружини Анни, а Вам бажаю найкращих успіхів.

Лука Полович, Ватсон, Саск.

Вітаю 5-ліття журнала „Промінь". На ювілейний фонд засилаємо 10 дол. Вітаємо працівниць журнала та бажаємо і надалі гарних успіхів.

Просимо зробити поправку у звіті нашого відділу, що був поміщений в числі 8-9. Заступниця голови має бути Михайлина Симчич (надруковано Гавриш). У фінансовому звіті є неточність.

За відділ О. Басарабової в Гефорд:

Марія Д. Калин.

Висилаю мою передплату і скромний фонд на „Промінь". Бажаю редакційній колегії найкращих успіхів у Вашій так важливій праці.

Параска Матвійчук, Сенді Лейк

Висилаючи передплату і скромний фонд на журнал „Промінь" бажаю Вам багато успіхів у Вашій цінній праці.

Наталія Демчук, Сенді Лейк

Відділ при Катедрі св. Івана в Едмонтоні зложив жертву в сумі 10 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь" як нев'янучий вінок на могилу членки відділу, бл. пам. Катерини Давидюк, що упокоїлася 11-го квітня 1965 року на 83 році життя.

Бл. п. Давидюк була дочкою славної родини Зваричів. Вона приїхала до Канади 1922 року вдовою, бо муж Липчук загинув у світовій війні. Коли вийшла замуж за п. Давидюка вона разом із мужем щиро працювали й щиро жертвували на народні справи. У 1961 році відвідали рідний край, щоб побачити сина й внуків та рідну стріху. Залишила у смутку мужа, 4 сини, 23 внуки, 14 правнуків.

Ольга Ганночко, рек. секр.

На невянучий вінок бл. п. Анни Гавриш, членкині нашого, жіночого товариства ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні засилають 10 дол. на фонд „Променя".

За відділ:

М. Дорош, референтка

На невянучий вінок бл. п. Матвія Ковальчука, який упокоївся вдома на фармі в Лак ла Біч, Алберта, під час похорону родина пок. зложила на фонд „Променя $7.00. Бл. п. М. Ковальчук був передплатником журнала від самого його початку, а родина засилає працівникам журнала найкращих успіхів. **о. Є. С.**

На нев'янучий вінок мойого дорогого мужа, бл. пам. Мойсея засилаю 10 дол. на ювіл. фонд „Променя".

З нагоди 5-річчя журнала засилаю редакторці і співробітницям найкращі побажання.

Анна Ревун, Едмонтон

З нагоди 5-ліття журнала „Промінь" складаю на ювіл. фонд 2 дол. Редакції та центральній управі Союзу бажаю **найкращих** успіхів на дальші труди у майбутньому.

Ольга Маковська, Дніпер, Саск.

Оцим висловлюємо наші щирі співчуття нашим дорогим приятелькам, Єлисаветі Елиняк і Стефанії Петрів та їх родинам, з приводу трагічної смерти їх дорогої мами, бл. п. Анни Костюк, їх брата, Теодора, його дружини Розалії та дітей Галі-Тереси й Теодора-Гарасима, які загинули на манітобському шляху при зударі авт. Замість квітів на могилу покійних, складаємо на пресовий фонд „Променя" по 5 дол., разом 10 дол.

Ольга Завісляк і Теодора Гаврисишин, Вінніпег

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської
в Смокі Лейк, Алберта
всім членкам по інших відділах, редакції „Промінь"
і всьому українському народові.
М. Вовк, голова **М. Паламарик,** секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим покупцям і прихильникам
від
EDDIE'S GROCERY
Яків і Марія Клевчуки
557 South Hudson, Phone 687 - 3426
FLIN FLON, MAN.

Всім працівницям „Променя", пані редакторці багато сил до праці і багато душевного вдоволення, користи з Ваших трудів не тільки для нас, але й для тих, що прийдуть по нас.

Теофіля Дяковська, Ґримзбі, Онт.

В память мого чоловіка Івана засилаю 5 дол. на фонд „Променя". Жалую, що скоріш не вислала, але я була у санаторії чотири роки, а опісля приїхала додому та час від часу треба було вертатись на кілька місяців на екзамінацію.

А ви, дорогі читачки читайте „Промінь" бо то велика розрада. Мій син привозив журнал і „Український Голос" і я мала від того велику розраду у санаторії. Там не було нікого з українців, а може й були та не признавались. Здоровлю всіх працівників журнала. Дай вам Боже багато сили і здоров'я продовжувати таку дорогу для нас працю і з надходячим Різдвом Христовим будьте здорові.

Една Ленько, Бімзвил, Онт.

Засилаючи передплату, водночас щиро здоровлю членів редакційної колегії з надходячими святами Різдва Христового та Нового Року. Бажаю якнайкращих успіхів у Вашій нелегкій редакційній праці в так гарно оформленому, як змістом, так і естетичним виглядом журнала „Промінь".

М. Гомонів, Келгари, Алта.

Останні в цім році місячні збори жін. т-ва Кн. Ольги в Ґримзбі, відбулись при гарній скількости членок під проводом голови, Теофілі Дяковської.

Після звітів, голова Т. Дяковська піднесла справу 5-ліття „Променя". По відділах всюди відмічувалась ця дата. Наші членки, через різні причини не успіли улаштувати окремої імпрези. Натомість висилаємо наш скромний дар на „Промінь" в сумі 15 дол. Цей журнал ми залюбки читаємо через останніх шість років.

Наше жіноче товариство бажає вельмишановній редакторці багато здоров'я у її відданій праці, і хай наш „Промінь" під її редагуванням світить нам ще багато разів по пять.

Присутня

ВИКАЗ ЮВІЛЕЙНИХ ПОЖЕРТВ

Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун —	$190.75
Відділ ім. Доньки України — Монтреал —	76.00
Із збірки на прийнятті в честь панства М. і Г. Липків — Гемилтон —	30.00
Відділ ім. княгині Ольги — Торонто, Онт. —	30.00
Відділ ім. Л. Українки — Редфілд, Саск. —	25.00
Відділ ім. Л. Українки — Ванкувер —	25.00
Відділ ім. С. Русової — Лонґ Бренч, Онт. —	25.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Стінен, Саск. —	23.00
Відділ ім. Доньки України — Ніягара Фалс, Онт. —	20.00
Вдділ ім. О. Кобилянської — Саскатун, (з продажі карток — дар п-ва Носаруків) —	18.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Ґримзбі, Онт. —	15.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Лашін, Кве. —	15.00
Пров. екзекутива С.У.К. на Британську Колумбію —	15.00
о. С. Гуцуляк — Ніягара Фалс, із збірки на гостині в честь О. і В. Лисих —	10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Вінніпеґ, Ман. —	10.00
Пані М. Ревун — Едмонтон — на невянучий вінок мужа бл. п. Мойсея —	10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун, на невянучий вінок бл. п. А. Гавриш —	10.00
Пан В. Васильців — Саскатун (Спотлес Драй Клінерс)	10.00
З похорону бл. п. М. Ковальчука — Лек Ла Біш, Алта, збірку переслав о. Є. Стефанюк —	7.00
З похорону бл. п. С. Яковича — Монтреал, збірку переслав о. Ф. Легенюк —	7.00
З похорону бл. п. Ст. Зубика — Монтреал, збірку передав о. Ф. Легенюк —	7.00
Відділ ім. Л. Українки — Мензі, Ман. —	7.00
Панна Анна Фіґус — Торонто, в першу річницю смерти сестри бл. п. А. Ґузь —	5.00
П-во А. Фіґус — Вайта, Ман. в першу річницю смерти дочки бл. п. А. Ґузь —	5.00
Пані Марія Дорош — Саскатун —	5.00
П-во Н. Скоморовські — Содборі, Онт. на невянучий вінок бл. п. Ольги Борули —	5.00
Пані А. Погранична — Ніягара Фалс —	5.00
Пані Анна Кокор — Ніягара Фалс —	5.00
Пані К. Салдат — Саскатун —	5.00
Пані Т. Тучак — Торонто, Онт. —	5.00
Пані В. Сеньків — Стінен, Саск. —	5.00
Пані А. Ленко — Бімзвил, Онт. —	5.00
Пані О. Завісляк — Вінніпеґ —	5.00
Пані А. Лепко — Бімзвил, Онт. —	5.00
Пані В. Щербій — Едмонтон —	3.00
Пані Р. Кондра — Вінніпеґ —	3.00
Пані М. Козар — Етелберт, Ман. —	3.00
Пані П. Орчук — Ґренд Прирі, Алта. —	3.00
Пані М. Никифорук — Саскатун —	3.00
Пані Марія Кей — Ніягара Фалс —	3.00
Пан П. Каміновський — Ніягара Фалс —	3.00
Пані Анастасія Парсонс — Торонто —	2.50

По 2 дол.: Ольга Маковська — Дніпер, Саск., Йоанна Ґорук — Гемилтон; В. Демосюк — Лашін, Кве.; Люба Куць — Едмонтон; Н. Ґондзьола — Канора, Саск.; Параня Гладинюк, Маруся Пизик, Марія Нагірна й Г. Гладинюк — Ніягара Фалс.

По $1.50: П. Кузик — Інисфрі, Алта; М. Лахман, П. Саламандик — Едмонтон; П. Гаврилюк — Дависвю, Онт.; К. Войчук — Брендон, Ман.; Л. Вертипорох, М. Джексон, добр. А. Ференсів — Торонто; К. Боднар — Порт

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим покупцям і прихильникам

THE FASHION SHOPPE
Rzesnoski & Tucker
Ladies' Ready to Wear
Phone 638-4041 212 Main St. N. Dauphin

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
б а ж а ю т ь

DEMKIW & SZEWCZYK
Barristers & Attorneys
16—2nd Ave. N. E., Dauphin, Man.
Phone 638 - 6131 - 71

Алберні, Б. К., В. Нечай — Монтреал.

По 1 дол.: М. Школяр — Едмонтон; М. Івашко — Вінніпеґ; Ф. Бельбас — Росборн, Ман., Р. Осьмак — Брентфорд, Онт., О. Мицик — Нипавин, Саск.; П. Вюн — Торонто; А. Музика — Форт Вілліям; М. Хребто, М. Качура — Бімзвил, Онт.; М. Хоростківська — Ґримзбі, Онт.; С. Тимчишин — Ванкувер; А. Матвійчук — Декер, Ман.; К. Яремчук — Детройт, Миш.; Р. Лакуста — Ст. Кетеринс, Онт.

По 50 ц.: Анна Крамар — Едмонтон; Д. Орлецька — Гірі Гил, Алта.; Г. Ганківська й Віра Магденко — Торонто; І. Кошман — Вегревил; М. Франко — Кемсек, Саск.; С. Мриглод — Калмар, Алта.; З. Демчук — Сенді Лейк, Ман.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані К. Міськів — Едмонтон — 1, раніше 10, разом — 11
Добр. Л. Слюзар — Монтреал — 6, раніше 1, разом — 7
Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун — 4
Пані А. Колесник — Монтреал — 2, раніше 1, разом — 3
Пані Н. Гриняк — Ислингтон, Онт. — 2
Пані М. Андрейчук — Реджайна, Саск — 2
Пані Марія Гребенюк — Ватсон, Саск — 1
Пані Ольга Марандюк — Келвингтон, Саск. — 1
Пані Соня Пелех — Вінніпеґ — 3, раніше 2, разом — 5
Е. Степова — Ґримсбі, Онт. — 1
Пані Ольга Жучок — Норт Сирі, Б. К. — 1
Пані В. Демосюк — Лашін, Кве. — 1
Пані М. Грицишин — Форт Вілліям — 1
Пані М. Головата — Фовм Лейк, Саск. — 1
Пані О. Долинчук — Вінніпеґ — 1
Добр. М. Блажук — Норт Сирі, Б. К. — 1
Пані М. Дорош — Саскатун — 1
Пані Анна Ілащук — Едмонтон — 1, раніше 1 — разом 2
Пані Г. Мельник — Монтреал — 1
Пані П. Мошук — Торонто — 1
Пані М. Франко — Кемсек — 1
Пані О. Самець — Оттава — 1
Пані Ю. Гриневич — Єлов Крік, Саск. — 1

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Брітійську Колюмбію вітає журнал „Промінь" з нагоди його пятиліття і засилає свій дар в сумі 15 дол. на ювілейний фонд. Бажаємо успіхів і доброго здоровя Вам, пані Когуська і цілій редакційній колегії. Щасти Боже!

Павліна Клюкевич, голова

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
бажає

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Східньої Канади

Центральній управі Союзу Українок, редакції журнала „Промінь", відділам в Онтаріо й Квебеку та їх членству, всім відділам по Канаді та всьому українському народові.

Анна Євчук, голова **Галя Слюзар,** кор. секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим покупцям і прихильникам
ARCTIC BEVERAGES LTD.
PEPSI COLA, ORANGE CRUSH, 7 UP
Федір і Люба Киби
314 Green Street, Phone 687 - 5883
FLIN FLON, MAN.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм клієнтам і приятелям
GREGORY J. RATUSKI
Barrister & Solicitor
600-1 Paris Bldg., Phone 942-0157
WINNIPEG 2, MAN.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажаємо
нашим приятелям, всьому членству Союзу Українок, редакції „Промінь" і всьому українському народові.
ОЛЬГА й АНТІН ФУГИ
1161 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО
НОВОГО РОКУ
бажає
MODEL LADIES WEAR
"DAUPHIN'S POPULAR PRICE"
LADIES WEAR STORE
113 Main N. **638-3291**
Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
HAZELL FLORAL Co.
Flowers for all occasions
DAUPHIN, MANITOBA
Phone 8 - 4681 506 Main St. S.

Найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим приятелям і всьому українському народові
SNEATH-STRILCHUK
Funeral Service Ltd.
DAUPHIN, MAN.
Pres. W. Strilchuk
Ste. Rose Memorial Chapel Ltd.
Roblin Memorial Chapel Ltd.

P 9D JAN 66
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
KARASEVICH & RADCHUK
BARRISTERS & SOLICITORS
711 McIntyre Block WH 2-2414
Winnipeg 2 WH 2-2415

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ВАСИЛЬ БОГОНОС
Окуліст і оптометрист, екзамінує очі
615 Selkirk Ave. (Selkirk & McGregor)
Winnipeg, Man. Phone JU 23286
Вечорами після замовлення.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
MARION HOTEL
28 кімнат з ванною, дві залі на бенкети, конвенції та весілля.
Велика площа для паркування.
Г. І. Марко, власник-управитель
393 Marion St. **Phone CE 3-1477**
St. Boniface, Man.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
від
ZAWIDOSKI FUNERAL HOME
724 Selkirk Ave., Phone JU 9-4911
WINNIPEG

З нагоди
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
щирі побажання всім своїм клієнтам
засилає
М. БАРИЛЮК
АДВОКАТ І НОТАР
2nd Floor Phone
456 Main St. WH 2-5152
WINNIPEG 2, MAN.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажає
читачам „Променя"

ВЗАЇМНА ПОМІЧ,
УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО
ЖИТТЄВОЇ АСЕКУРАЦІЇ

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
засилає всім своїм клієнтам
Я. О. Масцюх
АДВОКАТ І НОТАР
Заступає в справах судових, цивільних і карних.
Полагоджує маєткові справи.
618 McIntyre Blk. **Office Phone WH 3-0416**
Winnipeg, Man. **Res. Phone JU 6-3974**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
K. BILESKI
870 Kildonan Drive Phone ED 4-7842
WINNIPEG